I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 1. Stockholm den 14 Januari 1947.

FRANCO- VÄLDET MÅSTE KROSSAS.

(IAA) De internationella politiska instanserna har nu sagt sitt ord angående Franco och hans blodsvälde i Spanien. Efter långa förhandlingar i olika instanser och efter långa debatter och "stora tal har de förenade nationernas generalförsamling beslutat att avslå framkomna förslag om ekonomiska sanktioner mot Franco-Spanien och att avslå förslag om att bryta de diplomatiska förbindelserna med bödeln Franco. Det enda beslut som fattades var att ett belgiskt förslag godkändes, vilket förslag innehöll rekommendation till staterna att hemkalla sina ambassadörer och ministrar. Däremot skall i övrigt ambassad- och legationspersonalen stanna kvar i Madrid sedan de diplomatiska cheferna hemkallats. De skall fortfarande stå till Francos förfogande.

Ursprungligen fanns i det antagna förslaget en punkt vari framhölls att åtgärder med hemkallandet vore att anse "som en varning". Mot denna punkt vände sig den engelska arbetarregeringens representanter med synnerlig skärpa och det var först sedan denna punkt i förslaget strukits som dessa engelska representanter ansåg sig kunna gå med på förslaget i övrigt. Genom att avslå denna punkt har man indirekt fastslagit att det gjorda beslutet inte var någon varning till Franco.

Detta beslut av de internationella politiska institutionerna borde kunna lära arbetarna en hel del. Det bör vara ett talande bevis för att de inte längre får lita på dessa instanser. Så länge de

så gör, så kommer de ständigt att grundligt bli lurade. Det är på tiden att all världens arbetare klart lär sig inse detta och handlar enligt denna lärdom.

Politikerna har talat. De har sagt sitt ord och det ordet heter: fiasko. Allt talar även för att de i det stora hela inte vill någon brytning med Franco. De ser i honom en garanti mot det spanska folkets strävanden att genomföra frihet och ekonomisk rättvisa. Att genomföra frihet och ekonomisk rättvisa är farligt för det kapitalistiska utsugningssystemet. Det utländska investeringskapitalet i Spanien måste skyddas. Kapitalismens möjligheter till profit måste där skyddas. Då hellre Franco än frihet och ekonomisk rättvisa. Där har vi situationens innersta kärna som världens arbetare måste beakta när de lägger upp sin nödvändiga kamp för att hjälpa Spaniens hjältemodigt kämpande folk.

Arbetarna i alla länder måste allvarligt och energiskt sätta in alla sina organisatoriska krafter för aktioner mot Francos bödelssystem. Det gäller nu arbetarnas egna självständiga aktioner. Omfattande internationella opinionsrörelser för arbetarnas egna aktioner måste igångsättas. Den direkta aktionens segerbringande metoder måste levandegöras och bringas till användning. Arbetarnas fackliga organisationer måste uppmobiliseras för bojkott- och blockadaktioner. Upprätthållandet av förbindelserna med Franco-Spanien är i själva verket inte något som politikerna står för. Det är arbetarna själva som genom sitt eget arbete, genom transporter och dylikt upprätthåller förbindelserna med Franco-Spanien. Det måste bli ett slut därmed varför arbetarna manas att tillgripa egna aktioner på detta område.

Stoppa alla förbindelser med Franco och hans bödlar. Och stoppa förbindelserna med egna aktioner.

Under oktober månad höll de spanska syndikalistiska flyktingar som befinner sig i Nord-Afrika sitt fjärde plenum. Där beslöts rikta en inträngande maning dels till IAA:s sekretariat och dels till de olika ländernas arbetarorganisationer att inom sina led skapa organ som uteslutande har till uppdrag att koordinera solidaritetsaktioner i alla former till förmån för Spaniens förtryckta folk. Att genom omfattande agitationskampanjer söka intressera det internationella proletariatet och världsopinionen för Spanien-problemet. Tanken är god och bör internationellt

genomföras. Alla kamrater inom vår frihetliga rörelse uppmanas att uppmärksamma parollen från Nord-Afrika och bringa densamma till praktiskt utförande. Tag denna fråga under omedelbar omprövning i alla länder.

Hjälp Spaniens kämpande folk att befria sig från blodhunden Franco och hans medhjälpande banditer. Slå ned och krossa detta skändliga fascistiska våldsherravälde. Opinion, antifascistiskt arbete och direkt aktion är goda medel därför. Sätt genast igång. Låt inte längre det spanska folket kämpa ensamma.

Stockholm i januari 1947.

Med hälsning

För: IAA:s sekretariat.
John Andersson Ragnar Johansson.

x x x

SJÄLVSTÄNDIG SYNDIKALISTISK ORGANISATION HAR KONSTITUERATS I FRANKRIKE.

(IAA) Under den första tiden efter krigets slut arbetade Frankrikes revolutionära syndikalister inom den reformistiska landsorganisationen -CGT. I och med att kommunisterna erövrade CGT och engagerade rörelsen i de politiska intrigerna beslöts på en förberedande konferens att bilda Confédération Nationale du Travail -CNT. Beslut fattades att utarbeta stadgar och principförklaring varefter en konstituerande kongress skulle sammankallas. Denna har nu hållits i Paris under dagarna den 6 - 8 december. På kongressen deltog 77 representanter. IAA var även representerad genom sin subkommitté i Lyon.

Så fort vi erhållit rapport över kongressens beslut och de antagna resolutionerna återkommer vi med närmare redogörelser därom.

De spanska syndikalistiska emigranternas tidning i Paris: Solidaridad Obrera, skriver i sin hälsningsartikel till kongressen bland annat följande:

"De befrielseidéer som IAA spritt över världens alla hörn har icke kunnat släckas, trots de opportunistiska metoder som tillämpats av de reformistiska ledarna för att söva massorna och lämna dem värnlösa åt de politiska partiernas förlamande aktion.

IAA, som förkroppsligar den revolutionära syndikalismens oförfalskade principer och med stolthet upprätthåller den ärorika Internationalens befrielsetankar, befäster sin ställning och samlar dag efter

dag omkring sig allt flera arbetare som fått ögonen öppna för den självmordstaktik som lanserats av reformisterna och för den politiska underkastelsen under staten.

Vi hälsar i dag i Frankrike det officiella konstituerandet av den franska CNT, en organisation som i likhet med sina broderorganisationer i Spanien (CNT), Argentina (FORA), Sverge (SAC), och alla andra IAA:s dotterorganisationer revolterar mot anpassningen och hävdar den berömda revolutionära parollen: "Arbetarklassens frigörelse måste vara dess eget verk."

x x x

REVOLUTIONÄR SYNDIKALISTISK KONFERENS I ITALIEN.

(IAA) Under dagarna den 5 och 6 januari hölls i Genua, Italien, en viktig kongress för de revolutionära syndikalisterna i landet. Den var sammankallad av Comitato Nazionale Di Difesa Sindacalista (Kommittèn för syndikalismens försvar.)

Ovanstående kommittè har stått i spetsen för den rätt kraftiga opinionsrörelse som existerar inom den reformistiska italienska landsorganisationen -CGIL. I en skrivelse till IAA:s sekretariat framhålles kongressen såsom synnerligen viktig och att den "innesluter i sig hela vår framtid." I skrivelsen framhålles vidare, att kongressen kommer "att fastställa våra direktiv för en specifik revolutionär syndikalistisk organisation eller också fortsätta en ömklig tillvaro inom CGIL och vara underställd dess nycker."

Som första punkt på dagordningen förekommer frågan om förhållandet till den fackliga organisationen i Italien. Bland övriga frågor kan nämnas IAA:s internationella kongress samt utseendet av ombud till densamma.

IAA var genom sin subkommitté i Lyon,Frankrike, representerad på kongressen.

När rapporter föreligger från kongressen återkommer vi.

x x x

DIKTATUREN I ARGENTINA OCH DE REVOLUTIONÄRA ARBETARNAS STRIDER.

(IAA) Tidningen La Protesta, Buenos Aires, karakteriserar i ett av sina senast utkomna nummer Perón-regimen i Argentina som allt

mer antar auktoritära former och faktiskt är en persondiktatur. De perónistiska politikerna kallar sig visserligen själva för "revolutionärer" och den regim som härskar i landet betecknas av dem såsom "den nya revolutionära ordningen". Men "Peróns regering är en diktatur. Den är en statens diktatur, staten är allsmäktig, förkroppsligad i en enda person, den förfogar över lydiga kamrar, ett underdånigt justitieväsende, en med totalitära metoder arbetande polis...." För att lura folket talar man å andra sidan om kamp mot "oligarkin", kapitalistväldet, mot imperialismen och mot Braden -dvs. USA:s ambassadör och USA:s inflytande. Faktiskt för Perón samma politik som Mussolini som är hans förebild. Nu opererar regeringen med sin nya femårsplan. Mot densamma tillåtes inte någon kritik. Men folket måste stå på sin vakt mot statens planer. Folket måste försvara sina egna intressen och får inte tillåta att de individuella rättigheterna förtryckas.

De revolutionära arbetargrupperna, speciellt IAA:s sektion i Argentina - FORA, fortsätter kampen.

I sitt novembernummer meddelar FORA:s tidning Organización Obrera att chaufförstrejken i Buenos Aires redan pågått en hel månad. De strejkande taxichaufförerna följer FORA- fackföreningens paroll. Strejken utbröt på grund av ett generalförsamlingsbeslut antaget den 9 oktober, chaufförerna kämpar mot ett officiellt dekret som ingriper i deras sociala förhållanden. Regeringen har gjort allt för att bryta strejken, anställa "perónistiska" chaufförer, importera nya bilar m.m., men de strejkande står fast.

FORA:s lokalfederation i Buenos Aires har genomfört en 24-timmars sympatistrejk till förmån för de stridande chaufförerna samt för de stridande varvsarbetarna vilka deltager i en strejk proklamerad av en fristående federation.

Under oktober och november månad var arbetarna vid kylhusen i strejk i hela Argentina. Konflikten omfattade cirka 150.000 arbetare. Arbetarnas krav avvisades av presidenten som skulle medla i konflikten. Man ville ge arbetarna en del löneförhöjningar, men inte retroaktivt verkande, och inte heller betala strejkdagarna. Under konfliktens lopp kom det till massdemonstrationer i Buenos Aires, polisingripanden etc..

FORA:s lokalfederation i Buenos Aires hade nyss för avsikt att hålla ett offentligt möte för att uttrycka sin solidaritet med de häktade grekiska sjömännen. Mötet förbjöds emellertid av myndigheterna. "La Obra", som meddelar detta tillägger, att endast arbetarnas solidariska aktion kan rädda de häktade grekiska sjömännen från att bli tvångsdeporterade.

Sedan tre år tillbaka, skriver "Organización Obrera", håller FORA på med en kampanj för sextimmarsdagen. Numera ser det ut som om hamnarbetarna åtminstone skulle stå inför en seger i detta avseende, ty man hoppas att hamnarbetarkonferensens krav i detta avseende kommer att gå igenom.

Vid universitetet i Santa Fé genomför Studentfederationen en proteststrejk mot regeringen, vars ingripanden i universitetsförhållanden lett till att en hel rad kända och omtyckta professorer tillhörande olika fakulteter avskedats. FORA uttrycker sin solidaritet med dessa akademiska kretsar.

Slutligen kan nämnas att FORA fortsätter sin sedan många år pågående opinionsrörelse till förmån för de i fängelse inspärrade tegelbruksarbetarna från San Martin. Det rör sig om en grupp livstidsfångar som tillhör FORA: Adelino Domínguez, Demingo Perroti, Sebastián Zolly, Celio Conti och Mario Montiglio. Den sistnämnde av dessa olyckliga har på grund av den långa fängelsevistelsen blivit sinnesrubbad och internerats på ett hospital.

Dessa fem män dömdes år 1933. Den diktatoriska regimen hade då förkvävt folkets alla demokratiska fri- och rättigheter. FORA var upplöst, dess lokaler stängda. Hundratals av dess aktiva män hade fängslats, deporterats, några av dem mördats. Rörelsens tidningar var förbjudna, och mot rörelsens militanter genomfördes ett stort antal processer där de anklagades för upprätthållandet av en "otillåten förening".

Företagarna begagnade tillfället för att sänka lönerna, förlänga arbetstiden och tillintetgöra alla arbetarnas erövringar från tidigare epoker. Tegelbruksägarna gjorde en stor donation till polisen i Provensin Buenos Aires, ett belopp på 30.000 pesos för vapeninköp. Vapnen skulle förstås brukas mot arbetarna, vilket också skedde.

Men i denna situation inledde tegelbruksarbetarna i San Martín en strejkrörelse för att erövra 8-timmarsdagen och en dagslön på 7 pesos. Tre tusen arbetare strejkade för dessa krav i 10 månader. Masshäktningar och polismisshandel pågick hela tiden, men arbetarna höll ut. Slutligen undertecknade arbetsköparna nya avtal med arbetarna. Vid avtalsförhandlingarna överfölls en arbetardelegation, varvid arbetaren Jorge Pichio dödades. Den skyldige fick som "straff" fem dagars arrest. Efter strejkens slut häktades sedan på arbetsplatserna många arbetare. Bland dem var de fem kamraterna i San Martín. Åtal väcktes, de anklagades för våldshandlingar som de aldrig begått, men delvis tillstått under fruktansvärd tortyr, för att senare återtaga sina "bekännelser". Den slutgiltiga domen lydde på livstids fängelse.

Sedan dess har FORA betraktat det som hederssak att vid varje lämpligt tillfälle uppställa kravet på dessa fem kamraters frigivande och rehabilitering. Senast beslöt den argentinska hamnarbetarkonferensen i oktober månad att offentliggöra ett manifest för "tegelbruksarbetarna från San Martín" samt att demonstrera sin solidaritet medelst en 24 timmars hamnarbetarstrejk i alla landets hamnar.

x x x

C H I L E .

(IAA) Från Chile erhåller IAA:s sekretariat regelbundet tidningar och bulletiner utgivna av Federación de Obreros de Imprenta de Chile, FOIC, ansluten till den anarkosyndikalistiska CGT. I somras genomförde FOIC en stor strejkrörelse. Just nu organiserar federationens centralutskott en serie tillställningar i hela landet för att fira rörelsens årsdag. FOIC är verksam på en mängd platser i landet, varifrån lokalföreningarna rapporterar om sin verksamhet. FOIC:s tidning heter La Voz del Gráfico, Typografens röst.

x x x

KRIGSFÅNGESTREJK I FRANKRIKE.

(IAA) Tidningen Le Libertaire, Paris, tar i ett av sina senaste nummer på nytt ställning till krigsfångefrågan och kommenterar den strejkrörelse som utbrutit bland tyska krigsfångar under december månad. 900 tyska krigsfångar i Thiers -la-Grange-lägret vilka den 9 december som vanligt eskorterats till gruvorna av sin senegalesiska eskort,

vägrade upptaga arbetet när de stigit ner i gruvorna. Middags- och kvällsskiftet anslöt sig till deras hållning, så att de strejkandes antal på kvällen stigit till mer än 3.000.

Deras krav, skriver Le Libertaire, var rätt så beskedliga; tillräckligt med mat och tvål.

Men direktionen avböjde underhandlingar. Den mottog inte den delegation som krigsfångarna valt. De 45 man som bildade kommissionen, häktades i stället och sändes till ett disciplinärläger i Cambrai. De strejkande fick inte lämna sina gruvor utan tvingades att stanna där i två dagar utan mat. Slutligen sändes en avdelning negrer ner i gruvorna för att driva ut dem. Fångarna återfördes till sina lägerbaracker och fick även där tillbringa ännu en tid utan mat, vilket ansågs utgöra en "disciplinåtgärd".

Le Libertaire utpekar de ansvariga för hela denna politik och kommenterar händelserna med följande ord: Detta är våra ny-nazistiska stalinister och de Gaullister vars avsikt det är att "avnazifiera" och "demokratisera" krigsfångarna medelst revolverskott och gevär i sina utrotningsläger... Från L´ Humanité till Monde är alla tidningar mot de strejkande .... Den franska bourgeoisin sysselsätter faktiskt 770.000 icke-avlönade slavar för att sänka reallönerna för de franska arbetarna, bryta morgondagens strejker och upprätta en militärdiktatur i Frankrike... Men alla länders arbetares öde är odelbart. Den orättvisa som begås mot en begås mot alla... Därför måste de franska arbetarna visa sin solidaritet med krigsfångarna och framförallt dessa strejkande...

x x x

EN ENDA VÄG TILL FRIHET: AKTION.

Förenade Nationerna har nu framfött sitt barn och allt är som förut.

Hade det varit fråga om revolution i Spanien, skulle FN ha trätt emellan för att man inte skulle propagera för några våldsamheter. Nu ingriper FN inte öppet, men gör det hemligt, i det den ger Franco och hela den spanska reaktionen andrum med några löjliga och smärtstillande resolutioner, vilka utgör ett hån mot den internationella antifascismen.

Staternas och den internationella kapitalismens medbrottslighet genom moraliskt och materiellt stöd åt Franco är påtaglig.

Vi kan inte göra oss medskyldiga genom att förtiga detta bedrägeri mot det spanska folket.

Det spanska folket har ingenting att tacka FN för. Spanjorerna föredrager att vara dess hjälp förutan. Det har tillräckligt med värdighet för att med förakt avvisa dessa vacklande demokratiers allmosor.

Inget nytt München inför världsfascismen!

Striden är fundamental: den gäller friheten, utan några mystifikationer. Friheten utan svek och bedrägerier, friheten utan självmord och fega undanflykter.

Stridsfronten är i Spanien.

Spanska antifascister! Låt oss hjälpa oss själva! Varken FN eller gud om han funnes till, eller båda tillsammans, kommer att hjälpa oss! Låt oss hjälpa oss själva!

En enda väg finnes, som leder till frihet: AKTION. Ett enda medel: Aktion. En enda tanke: AKTION FÖR FRIHET.

Antifascister inom landet! Antifascister alla! Låt oss inte förlita oss på diplomatiska lösningar, eller på samverkan av stater, eller på någon regering!

Spanien kommer att bli fritt endast och allenast genom spanjorernas egen aktion, egen vilja och egna ansträngningar!

För MLE -CNT:s i Frankrike Nationalkommitté:

Toulouse i december 1946.

G. Esgleas
Sekreterare.

x x x

UNDERJORDISKA SPANSKA TIDNINGAR.

(IAA) Till IAA:s sekretariat har bland andra anlänt N:ris 21,22 och 23 av RUTA, underjordiskt organ för Frihetlig Ungdom i Katalonien och på Balearerna. Denna lilla fyrasidiga tidning ägnar sig helt åt kampen mot Franco i anarkismens anda. I en ledare om FN:s ställningstagande till spanienproblemet heter det bl.a.: "Endast en osjälvisk hjälp kan det spanska folket vänta sig, och den väntar fortfarande: hjälp från de antifascistiska och revolutionära organisationerna i alla länder. Arbetarna och alla fria människor i Europa, Amerika, i hela världen kan

effektivt bidraga till falangismens sammanbrott medelst organiserad bojkott och sabotage. Detta kräver tusentals och åter tusentals skändade offer i Spaniens fängelser, tukthus, koncentrationsläger och arbetsbataljoner. Detta önskar miljoner barn, vuxna och gamlingar av båda könen som i Spanien dagligen känner den fascistiska despotismens piska..."

För övrigt innehåller tidningen material om kampen i Spanien och propaganda för syndikalismen. I en artikel om francoregeringens hycklande kamp mot de höga priserna anklagas fascisterna för att själva vara de värsta svartabörshajarna. I ett av de föreliggande numren hyllas Chikagomartyrernas minne, i ett annat Durrutis.

x x x

U R U G U A Y.

(IAA) I Uruguay bildades i höstas med anledning av presidentvalen en Antivalkommitté som bl.a. utdelade ett manifest för att förklara sin inställning till valen. Ingen av presidentkandidaterna, hette det i manifestet, kan göra slut på eländet, men folkets direkta aktion kan det. Mot utsugningen måste strejker genomföras såsom gasarbetarnas strejk, mot reaktionen i allmänhet, behövs folkets direkta kamp i stil med ungdomens avböjande av värnplikten, och mot spekulanterna och deras medbrottslingar samma medel.

x x

Varvsarbetar-Fackföreningen vid Mauá-kajen antog på sin senaste generalförsamling en resolution, enligt vilken den solidariserar sig med de argentinska varvsarbetarna i deras bojkottaktion mot den grekiska handelsflottan. Mauá-fackföreningen avböjer således varje arbete på båtar under grekisk flagg. Dessa hamnarbetare vill därmed ansluta sig till den argentinska protesten mot de grekiska sjömännens dåliga behandling.

x x x

ITALIENSK UNGDOM I KAMP MOT MILITARISMEN.

(IAA) Följande ett initiativ som tagits av Socialistiska Ungdomen och Anarkistiska Ungdomsfederationen i Piemonte, har numera också Liguriens Anarkistiska Ungdom inlett en kampanj mot värnplikten, meddelar L'Amico del Popolo. Kampanjen vänder sig mot den italienska

arméns fortbestånd. Mödrarna, ungdomarna och alla människor med hjärta skulle, heter det i ett manifest, bilda en gemensam front i denna kamp. Militarismens avskaffande skulle också innebära krigets. Umberto Calosso, meddelar manifestet, har redan i radion uppställt kravet att värnplikten inte skall upptagas i Italiens kommande nya grundlag. Detta, anser ungdomarna, skulle vara ett viktigt steg framåt. Men det behövs även en rörelse som nerifrån kämpar för detta krav. Redan Nationernas Förbund hade "ställt kriget utanför lagen" och samtidigt erkänt militarismen. Men nu måste ungdomen resa sig och ropa: Basta! Det räcker!

x x x

DAGLIGT LIV I SPANIEN.

(IAA) Under november månad häktades i Madrid 21 studenter på grund av antifascistisk verksamhet.

Från La Corūna meddelas det att prästen i byn Viones som varit en mycket aktiv falangist och hatad av befolkningen, dödats av en grupp okända män som inte kunnat gripas.

I de baskiska provinserna häktades nyss en grupp ledande socialdemokrater på 8 personer.

Två guerrilleros hade under november månad kommit från Guadarramabergen till Madrid för att där sammanträffa med en underjordisk grupp. Polisen upptäckte dem, det kom till skottlossning och en av guerrilleros dödades medan den andra sårades.

I Bilbao har genom bombkastning förstörts den staty som francoregimen rest åt fascistgeneralen Mola.

I provinsen Avila sammanstötte civilgardet med en trupp guerrilleros som genomförde en aktion mot en större gård. En polis och en guerrillero dödades.

I provinsen Málaga kom det nyss till skottlossning mellan civilgardet och en grupp guerrilleros, varvid en gardist dödades.

I Barcelona har två kvinnor: Benedita Gonzalez och Carmen Ouso dödsdömts för statsfientlig verksamhet. En grupp av fyra kvinnor hade anklagats under samma förevändning. En av dem måste förflyttas till sjukhus på grund av brott på huvudskålen förorsakat av polismisshandel.

Polisen i El Escorial genomförde en aktion mot föregivna

"kommunister" varvid dessa förlorade 8 man i döda och tre i fångar. Två polismän (civilgardister) dödades och flera sårades under operationerna.

I Barcelona har upptäckts ett större lager bomber och explosiv-material.

På nytt häktade blev i Madrid de nyligen villkorligt frivna antifascisterna Cipriano Mera, syndikalistisk byggnadsarbetare och överste i folkarmén, och Joaquín Maurín, en av POUM:s ledare.

Strejkrörelserna i den katalonska textilstaden Mataró utvecklade sig till en allmän generalstrejk som protest mot försörjningspolitiken och prisstegringen. Strejken utbredde sig till hela Katalonien, framförallt har det strejkats i Badalona, Igualada, Sabadell och Tarrasa. Lönekrav har uppställts, och befolkningen protesterar allmänt mot de höga priserna.

I Provinserna Huesca och Murcia har ett flertal personer häktats för underjordisk verksamhet. I Huescaprovinsen upptäcktes flera underjordiska tidningar. I Murcia säger sig polisen ha avslöjat en stor hemlig organisation.

Från spanska gränsen meddelas att motståndsgrupperna genomför en omfattande sabotagekampanj. I gruvdistriktet Mieres stoppades således gruvan Poca Cosa, och i gruvan Baltasar minskades produktionen med 500 ton kol per dag.

Även i Sama de Langreo- och Oviedodistrikten har produktionen i gruvorna minskats på motsvarande sätt. Detsamma gäller större industriella företag i denna provins, framförallt firmorna Euskalduna, Vasconia och Echeandia, där produktionen nedgick med 30 %.

För övrigt förstör guerrilleros i Nordspanien ofta elektriska ledningar m.m. vilket också bidrager till att sabotera industrin.

Det meddelas att 21 spanjorer tillhörande en motståndsgrupp överskridit gränsen till Portugal i Trasosbergen. De häktades av den portugisiska polisen. Deras öde är ovisst.

I närheten av El Escorial dödades på en landsväg två civilgardister. Förövarna, två män i en bil, lyckades undkomma. Civilgardet är, helt i motsats till institutionens namn, Spaniens mest fruktade gamla militariserade polis.

Enligt uppgifter från Frankrike har spärren vid den spanska gränsen skärpts under den sista tiden. En i madridregeringens tjänst stående spionorganisation har avslöjats i Frankrike. Dess agenter kom till Frankrike tillsammans med flyktingar och försökte beblanda sig med de spanska emigranterna för att utröna deras förehavanden och förbindelser med Spanien.

Enligt Ider-Press har fruktansvärda terroråtgärder tillgripits mot de antifascistiska fångarna i Jaén. Där hade internerna revolterat mot fängelseregimen, men myteriet slogs ner och 16 arkebuserades på fängelsegården medan de övriga fångarna tvingades bevista avrättningen.

I Carabanchelfängelset har 400 politiska fångar under fyra dagar genomfört en hungerstrejk som protest mot brutala disciplinåtgärder; en grupp fångar hade isolerats i små celler och hänsynslöst pryglats av vakterna.

x x x

DEN REVOLUTIONÄRA SYNDIKALISMEN I URUGUAY.

(IAA) I Uruguay representeras den revolutionära syndikalismen av Federacion Obrera Regional Uruguay - FORU. I ett av de senaste numren av organisationens tidning Solidaridad preciseras FORU:s uppgift med bland annat följande:

"Att förstöra varje samhällsform som hindrar genombrottet av den sociala jämlikheten och den fullkomliga friheten, detta är huvudmålet våra sociala strävanden gäller." FORU eftersträvar "samhällets reorganisation på de mest fria och mest förnuftiga grundvalarna. På landet och i städerna måste nya organisationsformer uppstå, medelst vilka den industriella produktionen och jordbruket måste anpassas till befolkningens behov i stället för att ordnas i enlighet med kapitalisternas och statens traditionella intressen. På samma sätt skulle varuutbytet ordnas. Efter övervinnandet av det nuvarande samhället, skulle organisationsformerna för jordbruk, industri. konst, vetenskap och de övriga mänskliga verksamhetsgrenarna kunna vara mycket mångfaldiga och variera i det oändliga. Det väsentliga är att de ger fritt utlopp åt arbetets, skapandets och organiserandets fria initiativ i alla hänseenden...."

I ett flygblad utgivit av FORU:s rörarbetareförening

fastslås det att landets arbetarrörelse tyvärr befinner sig på en ganska låg nivå. I Uruguay, som skall vara ett mycket framstegsvänligt land, löser arbetarna alla sina konflikter med hjälp av staten. Särskilt lönenämnderna kritiseras i flygbladet såsom uttryck för detta bedrövliga tillstånd som berövar arbetarna allt eget initiativ. Här ligger ett drag av totalism i ett demokratiskt samhälle, men just mot totalismens fara gäller det att mobilisera alla krafter.

Denna kamp måste framförallt föras på det ekonomiska området, betonas det i flygbladet.

x x x

DE FRANSKA ANARKISTERNA OM HÄNDELSERNA I INDOKINA.

(IAA) I Le Libertaire har de franska anarkisterna publicerat följande uttalande angående händelserna i Indokina:

Franska Anarkistiska Federationen hälsar Indokinas folk. i dess kamp mot d'Argenlieus och Moutets blodiga imperialism och kolonialism. Dessa män representerar kyrkans och den kapitalistiska statens intressen.

FAF är av hela sitt hjärta vid revolutionärernas sida.

FAF avslöjar den tvivelaktiga samarbetspolitiken med den franska imperialismen som bedrives av Viet-namrörelsens politiska ledare. Dessa underhandlar med den franska regeringen och förråder därigenom sitt folks frihet; de skapar förhållanden som är gynnsamma för provokationer och förtryck.

FAF solidariserar sig med de koloniala folken och delar deras strävan av fullständig befrielse och i kampen mot alla imperialistiska makter.

FAF förklarar att Vietnam-folkets befrielse endast skulle vara ett bedrägeri om infödda utsugare skulle inta de franska och internationella exploatörernas plats. FAF vänder sig därför till Vietnamfolket och uppfordrar det att kämpa för den fullständiga befrielsen som skulle komma till uttryck i en befrielsekamp kombinerad med en social revolution, genom vilken den frihetliga kommunismen sättes i statens och kapitalismens ställe.

x x x

DEN INTERNATIONELLA UNGDOMSRÖRELSEN.

(IAA) "Ruta", den spanska frihetliga ungdomens tidning i Frankrike, behandlar i ett av sina decembernummer ett initiativ som utgått ifrån Demokratiska Världsungdomsfederationen, vilken står under mer eller mindre kommunistiskt inflytande. Denna organisation håller på med förberedelser till en stor internationell ungdomsfest, som under år 1947 skall hållas i Prag. Programmet upptager en massa nöjestillställningar medan det inte på något sätt framhåller nödvändigheten av att genom kamp taga ställning till tidens stora frågor och hotande faror. Denna ungdomsfederation, skriver RUTA, går helt i den officiella politikens tecken på samma sätt som den Fackliga Världsfederationen och FN. Något ungdomligt och revolutionärt finns inte i denna paraplyorganisation som kontrollerar miljoner ungdomar i hela världen.

För några månader sedan, framhåller Ruta vidare, hade en del ledande funktionärer för federationen en sammankomst i Paris där de antog ett uttalande i Spanienfrågan. Men ingenting har sedan dess gjorts för att hjälpa det kämpande Spanien. För Pragfesten emellertid är dessa herrar beredda att utkasta miljonbelopp.

En anledning mer att överallt i världen arbeta för en verklig revolutionär frihetlig ungdomsrörelse.

x x x

NY ANTIFASCISTISK SAMMANSLUTNING PÅ DEN IBERISKA HALVÖN.

(IAA) Från Spanien når oss meddelandet att man konstituerat "Förbundet för Iberiska halvöns antifascistiska krafter." Den omfattar aktiva element inom den spanska motståndsrörelsen. Förbundet säger sig förkasta varje tanke på pakt eller förlikning med reaktionen och angiver som sitt konkreta syfte, att slå ned fascismen på den iberiska halvön - i Spanien och Portugal - och att störta Franco och Salazar och befria de båda ländernas folk.

Förbundet har utgivit första numret av sin illegala tidning; "Accion y Libertad- Resistencia Ibericas" (Aktion och frihet - iberiskt motstånd).

Några närmare detaljer om detta förbund, sammansättning och arbete har inte nått oss.

x x x

BREV FRÅN PORTUGAL.

(IAA) I Acão Direta, Rio de Janeiro, återges ett intressant brev som belyser de förhållanden våra portugisiska kamrater har att brottas med. Vi återger några fakta ur denna skrivelse:

Portugal är ett land av analfabeter. Pessimistiska iakttagare uppger att 92% av dess befolkning inte kan läsa, mera optimistiska beräkningar stannar vid siffran 75%. I många av landets byar känner man varken till biografen, radion eller telefonen, och munkarna behärskar hela samhället.

I brevet skildras ett av kyrkans stora affärsföretag på följande sätt: Under många år reste massor av portugiser till Lourdes i Frankrike för att där tillbedja den "undergörande" jungfrun. De portugisiska prästerna ansåg att de pengar som investerades i dessa resor skulle stanna i landet. Det enda medlet därtill var att även i Portugal installera en undergörande jungfru. Och så hände det att den 15 maj 1917 den heliga jungfrun uppenbarade sig för några herdar på ett berg vid Fátima. Där startades sedan ett slags portugisiskt "Lourdes". Först byggdes ett kapell, senare en kyrka och till sist en stor katedral på stället. Själva regeringen bekostade platsens utbyggande och sedan dess går oavbrutet stora processioner från hela landet till Fátima. Bilar anländer i tusental, men fattiga lantarbetare och bönder kommer till fots många mil för att bli delaktiga i jungfruns under.

I Portugal där vidskepelsen och okunnigheten är så skrämmande stor, lever arbetarna i största fattigdom. En icke yrkeskunnig arbetare förtjänar 15 á 20 escudos per dag, hantverkare och yrkesarbetare upp till 20 á 25, vilket räcker precis för att inte svältdö. Många varor finns endast på svarta börsen, så som t.ex. socker, som betingar 100 escudos kilot. 1 liter olja kostar "svart" 80 escudos, och en höna enligt officiella priskontrollen också 80 escudos.

Statens utgifter för militärväsendet och polisen är enorma. De uppgår till mer en fjärdedelen av budgeten. Undervisningsministeriets budget utgör dock endast en fjärdedel av militär- och polisutgifterna....

——oooOooo——

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 2.

Stockholm den 8 februari 1947.

DE FRANSKA REVOLUTIONÄRA SYNDIKALISTERNAS KONGRESS.

(IAA) Redan förut har meddelats att de franska revolutionära syndikalisterna på kongress i Paris under dagarna 7 - 9 december definitivt konstituerade Confédération Nationale du Travail - CNT.

Enligt tidningen "L' Action Syndicaliste föregicks kongressen av ett stort offentligt möte där de franska kamraterna Pierre Besnard, Mirande, Juhel och Lapeyere talade om den franska CNT:s idéer och program. För de spanska emigranterna i Frankrike tog Malsand till orda, medan Bernardo Pou representerade IAA:s västeuropeiska undersekretariat.

Rapporten om det internationella läget förelades kongressen av Pierre Besnard.

Kassarapporten utvisade att organisationens finansiella läge var mycket tillfredsställande.

Huvudpunkten på dagordningen var CNT:s principförklaring och stadgar.

Kamrat N. Bézard refererade om jordbruksfrågan, grupperna Bordeaux och Limoges om arbetstidsproblemet samt företagsnämnderna som avböjdes till förmån för parollen om fackföreningskontroll.

De officiella företagsnämnderna betecknades som klass-samarbetsorgan som inte får något verkligt inflytande på företagens ledning. CNT:s program förordar förresten syndikalisering av alla företag med mer än 50 arbetare och anställda.

Kongressen beslöt att i en broschyr utge CNT:s principförklaring samt en del andra för syndikalismens propaganda viktiga dokument.

Även industrifederationernas organisation diskuterades utförligt av kongressens delegater.

CNT:s nästa kongress skall sammanträda i Toulouse.

Bland de resolutioner som antogs av kongressen kan nämnas uttalandet till den internationella rapporten. I detta framhölls att "efter att ha tagit del av den internationella rapporten och västeuropeiska IAA-sekretariatets upplysningar så förklarar CNT:s konstituerande kongress sig vara fullständigt solidarisk med IAA och alla dess nationella sektioner i deras kamp för den internationella revolutionära syndikalismens seger.

Kongressen betonar dessutom sin fasta vilja att deltaga i denna kamp med alla krafter och av hela hjärtat. Kongressen försäkrar alla systerorganisationer och framförallt dem som fortfarande lider under fascistiska regimer såsom i Spanien och Portugal, och de länder som endast ofullständigt befriats, såsom Grekland, Bulgarien, Rumänien, Tjekoslovakiet och Polen, balkanländerna i allmänhet och baltländernas proletariat sin fullständiga solidaritet.

Emellertid anser kongressen det vara den viktigaste plikten att hjälpa den spanska CNT i kampen för landets befrielse från Francos ok genom att stödja alla ansträngningar i denna riktning.

Slutligen förklarar kongressen att det också gäller att stödja alla den spanska CNT:s strävanden som syftar på Portugals befrielse från Salazars diktatur och Italiens från allierad ockupation. På så sätt kan det konstitueras ett latinskt block vars samfällda aktion även kan kombineras med Nordafrikas, varmed en ny grundval lägges för IAA:s verksamhet i alla dessa länder.

I ett annat uttalande kongressen gjorde i fråga om den dagliga kampen i industrin och lantbruket säges:

"Kongressen fäster CNT-syndikatens uppmärksamhet vid den brådskande nödvändigheten av att bilda en allians mellan industri- och lantarbetarna. Det kan aldrig åstadkommas en verklig social nydaning utan lantbrukets folks verkliga och aktiva hjälp. Lantbefolkningen känner på samma sätt som städernas arbetare, industri- och finanskapitalismens samt jordägarnas hårda och hänsynslösa utsugningspraktik.

Stadsproletariatets dagliga strider kommer att ha desto större möjligheter till framgång med ju mera förståelse de möts av ett lantproletariat som sympatiserar med dessa strider och stödjer dem.

Under den revolutionära perioden måste lantbefolkningens solidaritet på ett naturligt sätt kompletteras av hela jordbrukets infogande i en rationell federalistisk fördelningsekonomi. De stora godsen måste övertagas av de fattiga bönderna och därtill måste de små böndernas fria anslutning till en kommunal organisation eftersträvas, för att genomföra jordbruksprodukternas kollektivisering.

Under denna period måste CNT förbereda sig och även förbereda lantbefolkningen. Den måste organisera lantarbetarna i lantarbetarsyndikat till kamp mot jordens herrar, som är oförsonliga motståndare till deras intressen. Lantarbetarrörelsen måste byggas på denna klassmotsättning.

Parallellt med denna verksamhet, måste till en senare tidpunkt de små jordbrukarna som inte har några anställda lönearbetare organiseras i särskilda organisationer och närmas CNT:s lantarbetaresyndikat.

I alla händelser, måste även lantbefolkningens organisationer bygga på federalismens grundvalar, i motsats till liknande organisationer som uppbyggas av agrarkapitalismen.

För att uppnå dessa mål, rekommenderar kongressen att Regionalunionerna bildar särskilda lantbefolkningskommissioner, och att sprida våra uppfattningar rörande dessa spörsmål. Propagandistiska broschyrer som lämpar sig för spridning bland lantbefolkningen måste utges, CNT:s lösningar av jordbruksproblemet måste förklaras för densamma.

Allt måste göras för att få inflytande på lantbefolkningens massor och få dem att under CNT:s kontroll lämna de organisationer som bedrar dem. Det gäller att sprida upplysning bland medlemmarna i sådana organisationer, så att de lär känna oss och våra strävanden."

IAA:s ombud på de franska syndikalisternas kongress, Bernardo Pou skriver om kongressen följande i tidningen "Solidaridad Obrera", Paris:

"De 77 närvarande delegaterna uttalade sig enhälligt mot samarbetet med regeringen och för den direkta aktionen. Förhärskande på kongressen var viljan att återknyta de internationella förbindelserna för att konsolidera arbetarnas ansträngningar utan någon som helst hänsyn till ras eller nationalitet och med det gemensamma målet att bygga ett nytt samhälle

baserat på den FRIHETLIGA FEDERALISMENS GRUNDVALAR."

Såsom den nya franska CNT:s praktiska mål betecknar Pou "näringslivets övertagande genom syndikaten och industrifederationerna".

Vidare skriver han:

"Den frihetliga franska syndikalismen intager sin plats i IAA, och förstärker därmed världsproletariatets kamp - i synnerhet solidariserar den sig med de arbetare som fortfarande förtryckas av fascistiska regimer..."

x x x

P O R T U G A L.

En outhärdlig situation.

(IAA) Under ovanstående rubrik tager " A Batalha", den portugisiska CGT:s underjordiska tidning, ställning till läget i Portugal. Tidningen som bär undertiteln "Organ för CGT - anslutan till IAA " är daterad Portugal, december 1946. Det är den portugisiska IAA- sektionens gamla tidning som startades för 28 år sedan.

Tidningen förklarar att även den borgerliga pressen i Portugal ser sig tvungen att vända sig mot varuspekulationen som bringar hela folkets hälsa och liv i fara. Bristen på nödvändighetsvaror kontrasterar skarpt med en överflödande lyx. Prisindexet som år 1939 var 100 är nu uppe vid 209, lönerna ligger dock absolut efter. Folksjukdomarna är i tilltagande. Regeringen tycks vara vanmäktig gentemot svarta börsen som monopoliserar nödvändighetsvarorna.

Samma artikel som ger denna bild av förhållandena, framhåller att CGT i själva Portugal, och IAA i hela världen, arbetar för att organisera de proletärer som verkligen ämnar befria sig. Närmast CGT står, rent geografiskt, den spanska CNT, som för en hård kamp mot falangismen och vars nationalkommittéer och enstaka militanter hänsynslöst förföljas. Tidningen nämner den spanska kamraten Domingo Latamendi som i höstas häktats i Andalusien tillsammans med 500 andra spanska syndikalister, och som dött efter tortyr. Vidare citeras ett manifest undertecknat av FAI som förklarar att endast arbetarklassens aktion kan befria Spanien. Detta gäller även Portugal, tillägger tidningen avslutningsvis.

Det spanska problemet ägnas förresten en särskild artikel, som jämför Franco med Primo de Rivera som under 20-talet förtryckt det spanska

folket. Diktaturen kan endast störtas när folket på nytt tager upp striden mot denna i den 19 julis anda.

En artikel i tidningen befattar sig med kampen mot den iberiska fascismen- Franco och Salazar - som av anarkosyndikalisterna, hävdar författaren, måste föras såsom en socialrevolutionär befrielsekamp.

Kommentarer till de internationella händelserna - däribland ett citat ur IAA:s presstjänst rörande den franska CNT:s inställning till världsläget, citat ur ungdomsrörelsens underjordiska bulletin och andra små notiser kompletterar tidningens innehåll.

x x

Den belgiska tidningen La Calotte offentliggjorde i december 1946 (enligt Pensée et Action n:r 16.- 17) följande:

I Europa ät åtminstone ett utrotningsläger kvar. Detta befinner sig på de portugisiska Cap Vert-öarna. Där arbetar 200 politiska fånger, motståndare till diktatorn Salazar, vid vägbygge under en sol av bly.

Lägerchefen, kaptenen Joao da Silva, är lärjunge till Kramer, belsenodjuret. Han besökte de tyska koncentrationslägren år 1938 för att studera gestapos metoder.

Enligt en rapport till New York, skryter lägerläkaren, Esmeraldo Prate, med att endast utställa dödsattester.

x x x

B O L I V I A

(IAA) Efter julihändelserna i Bolivia har i detta land även den frihetliga rörelsen återupptagit sin verksamhet. Diktaturen under Villaroel hade kvävt alla folkliga rörelser. Tidningen Cultura Socialista i Asunción ger en livlig skildring av striderna i Bolivias huvudstad La Pag som förde till diktaturens störtande. En studentrörelse bildade början till kampen, typograferna gick i strejk, och slutligen organiserades den väpnade kampen på gatorna. På Rådhuset och i en tidningsbyggnad erövrade demonstranterna vapen, befriade sedan fångarna i San Pedro-fängelset och stormade Transitokasernen. Därefter gick massorna till kampen mot regeringsbyggnaderna, som slutade med att själva Villaroel och flera av hans medarbetare hängdes på Plaza Murillo.

Den anarkistiska gruppen Ideario som återupptagit sin offentliga verksamhet, har utgivit en broschyr under titeln "Till de intellek-

tuella arbetarna, studenterna och akademikerna", men som även riktar sig till alla manuella arbetare. Broschyren innehåller i flera korta kapitel ett ställningstagande till de brinnande problemen och bl.a. även några ord om den revolutionära syndikalismen.

Ett av kapitlen bär rubriken "Den medvetna arbetarens tio budsord". I dessa teser kallas arbetarna till kamp mot fackföreningsrörelsens byråkratiska urartning, mot partipolitiken och alla sociala privilegier. Arbetarna skall, heter det, inte böja sig för något stelt disciplinbegrepp, utan samverka i en anda av broderskap och solidaritet. En revolutionär anda måste besjäla dem.

x x x

DEN FRIHETLIGA RÖRELSEN I ITALIEN.

(IAA) Le Libertaire -Paris återger en intervju med Giovanna Berneri om den italienska frihetliga rörelsen vilken vi här nedan i sammandrag återgiver.

Giovanna Berneri, redaktör för den italienska FAI:s tidskrift Volontá, framhåller att i Neapel de reaktionära strömmingarna är mycket starka. Det rör sig framförallt om monarkisterna, "qualunquisterna", en ny demagogisk massrörelse med obestämt program, men fascistiska drag och de kristna demokraterna. Folket är religiöst, men det protesterar även mot sina heliga i fall att bönen inte går i uppfyllelse. I Neapel förekom i december månad en allmän och mycket effektiv generalstrejk, ledd av den kommunistiskt influerade arbetskammaren, vars mål innefattade några tämligen beskedliga sociala krav. Anarkisterna kunde inte utöva något större inflytande på rörelsen då betingelserna för propagandan är svåra på grund av den stora arbetslösheten. Under den antifascistiska kampens tid stod anarkisterna tillsammans med Aktionspartiets män och republikanerna ofta i spetsen för avgörande strider. I dag har anarkismen vunnit större prestige därför att den inte deltager i partipolitiska kombinationer, i motsats till Aktionspartiet. Den liberala socialism som låg till grund för detta parti och tidigare för rörelsen " Rättvisa och frihet", är intimt besläktad med den frihetliga socialismen.

Den anarkistiska rörelsen har större lokalfederationer i Genua, Turin, Milano, Bologna, Florens och Rom, med egna veckotidningar och nå-

ra tusen medlemmar vardera. I Genua har våra gruppers inflytande varit särskilt stort. Även i Milano är de starka, men kommunisterna dominerar dock. Dessutom finns aktiva grupper i talrika mindre orter. Alla är sammanfattade i FAI. Dess säte är Carrara, marmorstaden, där vår rörelse verkligen "hör hemma". Där hölls också FAI:s senaste kongress under hela befolkningens sympatiyttringar.

Även i Syditalien har vi aktiva medlemmar men den socialianska autonomiströrelsen är endast en "maffia" som bärs upp av storgodsägarna.

I samband med Triestkonflikten har kommunisterna genom sin vinglande och motsägelsefulla hållning förlorat en del sympatier. Även socialisten Nennis ställning har därigenom försvagats.

Giovanna Berneri vill inte yttra sig slutgiltigt om kommunisternas chanser i Italien, men anser att landet inte kommer att falla i den ryska imperialismens händer. Hela västra Europa skulle kämpa för att undvika såväl höger- som vänstertotalismen, övervinna eländet och faran för kolonisering genom det amerikanska kapitalet. Det behövdes en revolutionär internationalistisk kamprörelse som även omfattade England och Frankrike och som kunde antaga en frihetlig karaktär. Kanske en sådan rörelse skulle kunna utgå ifrån Spanien, undrar Giovanna Berneri. I ett sådant fall skulle de italienska kamraterna göra sin plikt.

x x x

REVOLUTIONÄR SYNDIKALISTISK VERKSAMHET I KUBA.

(IAA) Det senaste numret av "Solidaridad" Kubas anarkosyndikalistiska tidning, som anlänt till IAA:s sekretariat, innehåller utförliga meddelanden om den nybildade Revolutionär-Syndikalistiska Kommitté som upptagit sin verksamhet inom den kubanska fackliga rörelsen. Kommittén vill försöka sprida syndikalismens idéer bland arbetarna med syfte att förvandla landets arbetarrörelse till en kamporganisation i enlighet med de anarkosyndikalistiska idéerna.

Kommittén som nu håller på att utbyggas skall bestå av flera avdelningar för utlandsförbindelser, organisation, propaganda, administration och ekonomi. I den mån detta är möjligt skall kommitténs sekretariat vara sammansatt av representanter för de olika fackligt organiserade yrkesgrupperna och industrierna.

En principförklaring kommer att utarbetas och tryckas som en av kommitténs första uppgifter. Dessutom skall en Syndikalistisk Bulletin utkomma var fjortonde dag. Kommittén skall även organisera propagandaturnéer samt inrätta fackliga kurser för att skola medlemmarna i organisationsarbete.

x x x

NY ANARKOSYNDIKALISTISK TIDNING I PARAGUAY.

(IAA) En ny anarkosyndikalistisk tidning "Cultura Socialista" utkommer i Asunción, Paraguay. N:r 5 av tidningen som anlänt till IAA:s sekretariat, innehåller frihetliga propagandaartiklar som befattar sig med olika aktuella problem, däribland kyrkan, revolutionen i Bolivia, kooperationen m.m. Tidningen vänder sig till arbetarna och går in för danandet av revolutionära fackföreningar.

x x x

NY SPANSK UNGDOMSTIDNING.

(IAA) Spansk Frihetlig Ungdom i Storbritannien som nyligen reorganiserats för att mera effektivt kunna arbeta för den frihetliga rörelsens sak, har numera också grundat en egen tidning vars första nummer under titeln "Inquietudes Juveniles" just anlänt till IAA:s sekretariat.

x x x

LOUIS BERTONI DÖD.

(IAA) Under januari månad dog i Schweiz den gamle anarkistiska kämpen Louis Bertoni. Han var vid sin död närmare 75 år. Bertoni, vars liv förkroppsligade ett helt stycke frihetlig historia var född i Milano. Uppväxte i en republikansk miljö och deltog redan 1890 i den republikansk-federalistiska rörelsen i Tessin. Såsom typograf i Genève började han med sin offentliga frihetliga propaganda omkring 1898, fastän Lucchenis attentat mot kejsarinnan Elisabeth just då utomordentligt ogynnsamt påverkat den offentliga opinionen. Under hela sitt liv fortsatte Bertoni att arbeta som typograf, men han blev samtidigt en mångsidig propagandist och författare. Alltid oberoende, var han ändå under fem årtionden i ständig intim kontakt med alla större och mindre massrörelser i Schweiz och de kringliggande länderna. Framförallt påverkade han anarkismens utveckling genom sina intressanta publikationer. År 1900 grundade han sin Réveil-Risveglio,

den fransk-italienska anarkistiska propagandatidning som blev hans livsverk. Under en kortare tid utkom den t.o.m. med en tysk upplaga. 1939 utkom tidningens nummer 1.000, men 1940 förbjöds dess vidare utgivande av schweiziska regeringen. Bertoni fortsatte sedan med små broschyrer som regelbundet utkom under hela kriget. Efter krigets slut återgick han till tidningen.

Med Bertoni har den siste representanten för den gamla anarkistgenerationen i Sydeuropa gått ur tiden. Han var till sina uppfattningar en helt oberoende anarkist- utan att binda sig vid någon bestämd teoretisk skola, förenade han en stark lidelse för frihet och humanitet med ett utpräglat sinne för dagskampens nödvändighet.

x x x

FÄNGELSERNA I SPANIEN.

(IAA) CNT:s regionalkommitté för Centralspanien säger i en rapport om fängelseförhållandena i Spanien att " medan den spanska fascismen utåt maskerar sig med fårskinn, visar den i de spanska fängelserna fortfarande sitt rätta ansikte. Vi måste därför sprida den kunskap vi har om de olika fängelserna i Spanien. I sin rapport redogör de särskilt för förhållandena i Guadalajara - fängelset och i tukthuset i Ocana. Ur rapporten kan följande återgivas därom:

Guadalajara-fängelset. Här befinner sig ungefär 300 man, av vilka 50 är fascister eller okontrollerbara kriminella fångar. Dessa och fängelsets personal samverkar för att göra livet omöjligt för de politiska fångarna som de underkastar en järnhård disciplin.

De politiska fångarna lever under en regim av permanent isolering. I sovrummen isoleras de som betraktas vara relativt farliga, och i celler de som anses vara störande för fängelseregimen d.v.s. enligt vaktarnas eller falangisternas uppfattning. Bägge två kategorierna får gå ut på gården under en timme men alltid under direkt övervakning.

Matlagningen sker på grund val av "fullkomligt rent" majsmjöl- även kolvarna är nämligen utmalda. Därtill finnes ärter med mask. Denna mat är bitter som galla och framkallar äckel vid bara påseendet. Alla svälter så fruktansvärt att en del fångar inte drager sig för att leta efter ätbart i soptunnorna, efter skal och hylsor som kastats dit av personer

som får privat mat. Det är förövrigt ytterst få som får privat mat. Ibland uppstår bland fångarna strid om dessa rester.

Brevväxlingen är strängt övervakad. I fall att en fånge ber sin familj om mat eller annan hjälp rives brevet sönder. Man säger till fångarna att familjerna måste instrueras i den riktningen att allt är bra och någon hjälp inte är behövlig.

I kantinen finns livsmedel att köpa, och i fall att det finns frukt så får den som betalar ett kilo endast 700 gram- detta är en order- och den som kräver den fulla vikten betecknas såsom rebell och behandlas därefter.

I sjukstugan finns inga medikament alls, och fängelseläkaren kommer endast hit för att inkassera pengar. Under tiden ligger massor av fångar på sina britsar utan att kunna röra på sig på grund av anemi och fullkomlig utsvultenhet.

Dessa saker ser förstås inte de utländska korrespondenterna som besöker Spanien, och inte heller de labourmen som reser genom landet för att sedan lovorda Francos politik. Belsen och andra tyska läger har måst betalas med galgen av många tyska nazister, medan falangen ostört får stilla sin blodtörst på spanjorerna. Hur länge än?

Tukthuset i Ocana. På grund av de kända händelser som utspelat sig i Alcalá de Henares blev många kamrater tillhörande olika organisationer flyttade hit. Tukthusets direktör, Jerónimo Toca, mottog dem med följande ord: "Alltså ni är rebellerna från Alcalá? Nå, här skall ni behandlas efter förtjänst." Och så blev det också. Hela personalen samarbetar i denna anda. Fångarna hölls först 40 dagar helt avstängda från yttervärlden. De fick inte ens mat eller tvättade kläder som deras familjer sänt dem. Detta betydde att de dömdes till permanent svält, behandlades som några vilda djur samt förnedrades omänskligt. De fick prygel, fick stå med uppsträckta händer och sjunga Cara al sol (Ansiktet mot solen- falangisthymn) eller skrika Franco, Franco, Franco. Medan de är på gården måste de bilda det s.k. hjulet: d.v.s. gå den ena bakom den andra runt gården utan att tala med varandra. På grund av skräckregimen i detta fängelse och de eviga förflyttningar därifrån är organisationerna inom fängelset helt förstörda men försöker nu mobilisera till kamp, och därtill ber de om hjälp hos alla organisationer utanför så att deras ansträngning-

ar inte blir fruktlösa.

x x x

DE REVOLUTIONÄRA SYNDIKALISTERNA I POLEN DELTOG AKTIVT I WARSZAWA - UPPRORET.

(IAA) Under kriget hördes mycket litet från den syndikalistiska rörelsen i Polen. Då och då fick visserligen den syndikalistiska internationalens sekretariat mottaga korta personliga hälsningar som visade att en del av de syndikalistiska kamraterna fortfarande var i livet, men några rapporter om den syndikalistiska rörelsen och dess kamp förmådde inte att tränga sig genom de tyska nazisternas stränga censur. Och efter krigets slut var det fortfarande svårt beträffande fria förbindelser och är det ännu i stor utsträckning. En del belysande dokument har dock nu kommit IAA tillhanda som lyfter på slöjan i en viss utsträckning beträffande de polska revolutionära syndikalisternas organisationsarbete och kamp under kriget.

Före krigets utbrott existerade i Polen två organisationer med revolutionär syndikalistisk tendens. Dels den då illegala Polens Anarkistiska Federation, ansluten till IAA, och dels ZZZ. Den senare var en fackliq centralorganisation, den hade cirka 130.000 medlemmar, vilken stod IAA tämligen nära. Om inte kriget med dess katastrof kommit hade det säkerligen endast varit en kort tidsfråga när ZZZ hade anslutit sig till IAA. Frågan låg så till.

Under kriget och den tyska ockupationen existerade två underjordiska organisationer av revolutionära syndikalister. Den ena organisationen var Polska Syndikalistiska Förbundet och i den andra grupperade sig medlemmar av olika fackföreningar inom vilka de bildade en syndikalistisk opposition.

År 1944, omedelbart före utbrottet av det heroiska Warszawauppror et, sammanslöt sig de båda illegala organisationerna till en och började utge tidningen "Syndykalista". Under upproret i Warszawa utkom även tidningen Iskra(Gnistan).

Under upproret i Warszawa spelade de revolutionära syndikalisterna en stor roll. De deltog i detsamma inte som enskilda individer utan sammanslutna som organiserad kampavdelning. De gav sina blodiga offer liksom övriga grupper.

Intressant är innehållet i de tidningar som de revolutionära syndikalisterna utgav under upprorets dagar. Ur dem skall vi citera några belysande avsnitt.

Under rubriken "Upprorets konsekvenser" utropar tidningen Syndykalista den 16 september 1944:

"En ny tid börjar i det polska offentliga livet. Massorna träder fram på den politiska och samhälleliga arenan. De ledes av sitt eget förstånd och den sunda folkinstinkten. Varje ny tanke, varje händelse, blir med entusiasm diskuterad i hela den kämpande staden. Det föds en ny medveten offentlig mening."..... " Det börjar en ny epok i Polen. En epok av direkt aktion från de polska massornas sida. Vi kan säga det ännu tydligare: När upproret slutar så börjar den sociala omdaningen. Och, om ni så vill, den sociala revolutionen. Vår syndikalistiska uppgift är att sammanfatta folkets sunda begär i organisationsformer och med dess hjälp fullborda den stora sociala omdaningen på basis av politisk frihet och ekonomisk jämlikhet.

I samma tidning, i dess nummer av den 20 september, återfinnes en artikel med rubrik: "Den syndikalistiska vägen" vari bland annat säges:

"Vad vill syndikalisterna? frågar människorna som har kommit i beröring med våra idéer. Att hjälpa till att organisera upproret har hittills varit den första punkten på dagordningen. I denna fråga är vi på samma linje som massorna i Warszawa.

Vår hjälp till upproret är redan förverkligat och ledningen för det kämpande Warszawa har nu möjligheter att fortsätta försvaret. Det är en uppgift av alla samhälleliga krafter att upprätthålla kampandan och se till att kämparna får allt det de behöver.

"Samtidigt som vi tillfredsställer detta behov, se vi genom upprorets lågor det nya Polen framskymta. Medan bomberna kreverar hör vi ett rop om en ny morgon, ett rop som fordrar svar redan i dag. Vi får inte bordlägga svaret med att vänta på bättre tider. Folket vill veta hur syndikalisterna skall lösa alla dessa problem dagen efter som den nazistiska fienden drivits bort från landet.

"Syndikalismen är en befrielse-rörelse för de arbetande massorna. Den ser dess befrielse bara genom deras egna organiserade krafter.

Syndikalismen är antiparlamentarisk, därför att den vet, inte bara av polska erfarenheter, utan av historien i de västeuropeiska länderna att genom politiskt deltagande i parlamentet skall man inte lösa de svåra problem som de arbetande massorna har att brottas med.

Inget parlament kunde, och skall inte heller kunna radikalt lösa arbetarfrågan. Därför har syndikalismen insett, att den enda vägen till arbetarnas befrielse är den direkta ekonomiska aktionen. Syndikalismen anser att arbetarorganisationerna är de bästa medel till arbetarnas befrielse. Syndikalismen framhåller, att fackföreningarnas uppgift inte bara är att lätta på nöden i nuvarande stund, utan den bör uppfostra arbetarna och förbereda dem att organisera det sociala livet under egen kontroll utan den patriarkaliska uppsikten ifrån de politiska partierna.

"Genom utveckling av solidaritetskänslan, strävar syndikalismen, genom den direkta ekonomiska kampen att övertaga de samhälleliga funktionerna i landet med hjälp av arbetarnas egna organisationer. Att syndikalisterna anser det självklart, att all industri och naturrikedomar skall tillhöra samhället är överflödigt att påpeka.

Kriget har ställt oss inför den största uppgiften - att återuppbygga landet. Den har också ändrat våra livsbetingelser, inte bara nu utan också för framtiden. Det har också skett en förändring i samhällstänkandet, som måste leda till social och ekonomisk jämlikhet.

Varje människa som tänker på Polens framtid måste komma till den slutsatsen, att samhället måste utnyttja alla ekonomiska medel för att bygga upp ett samhälle som försörjer alla lika.

Syndikalismen har till uppgift att organisera alla samhälleliga och ekonomiska krafter, en organisering av alla arbetande människor, för att företaga en social omdaning, på grundval av fullständig befrielse - ekonomisk, samhällelig och politisk.

Så skrev och kämpade de revolutionära syndikalisterna under det blodiga upproret i Warszawa, ett uppror som hade till syfte att jaga de tyska nazisterna från landet.

Men upproret misslyckades. Hundratusentals människor mördades av de nazistiska banditerna, staden jämnades med marken och segern var nazismens, men blott för en kort tid.

Nu är nazisterna bortdrivna från Polen och landet har sin självständighet åter i en viss utsträckning. Men friheten är begränsad, någon revolutionär syndikalistisk organisation är ej tillåten, alla arbetare skall tillhöra "enhetsorganisationen", men trots detta kommer man ej att kunna förinta den revolutionära syndikalistiska idén och dess organisationssträvanden. Den kommer trots allt att bryta sig fram och taga de former som kan vara nödvändiga under nuvarande situation. Dessa strävanden har redan börjat framträda.

John Andersson.

——oooOooo——

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 3. Stockholm 15 mars 1947.

S A C.

En spansk kamrat, tillhörande den riktning som godkänner CNT:s regeringsdeltagande under den situation som just nu råder i Spanien, har i en skrivelse till de svenska syndikalisterna, yttrat några kritiska ord om SAC:s hållning. Han framhåller bl.a. att orsaken till att en del drivande krafter lämnat SAC är beroende av att man inom SAC försökt följa några stela och oböjliga normer. Och att man inte låtit "förnyande" idéer göra sig gällande. Slutligen ber han de svenska syndikalisterna att taga sig en allvarlig funderare över saken och uppgöra en jämförande tabell över anslutna medlemmar till SAC nu, föga mer än 20.000 medlemmar, och antalet för några år sedan. Han uppmanar vidare de svenska syndikalisterna att jämföra SAC:s medlemssiffra med den som den reformistiska fackföreningscentralen uppvisar - 1.129.000 - och som ökar mer och mer. Den spanske kamraten ubrister: "Vad innebär detta? Blir ni inte förfärade över att tänka på det? Vi överlämnar åt er själva att draga slutsatser av detta faktum."

I ett brev som anlänt från en kamrat i Köln, Tyskland, uttalas liknande tankar om SAC och säger han sig ha fått reda på att det är inte mycket liv i denna organisation.

De båda kamraterna, den spanska och den tyska, tycks vara ganska tvärsäkra i sina yttranden, så säkra att allt talar för att informationerna i själva verket kommit från Sverge, från personer som är missbelåtna med SAC:s linje. För att i någon mån motverka felaktiga informationer bland de utländska kamraterna angående SAC, dess hållning och omfattning, vill vi i detta sammanhang säga några ord om denna fråga.

Vilka är de stela och oböjliga normer som SAC följer? Jo, helt enkelt den revolutionära syndikalismens principer, sådana de är fastslagna i IAA:s principförklaring. SAC:s principförklaring följer ganska noggrannt IAA:s och fastslår att den revolutionära syndikalismen "förbereder och fullföljer den sociala revolutionen genom klasskampen med en strängt realistiskt-konstruktiv syn på uppbyggandet av det nya samhället och vänder sig därför till handens och hjärnans arbetare för att förmå dem att samorganisera sig i sin sociala egenskap av producenter på sätt som föreskrivas av deras uppgift att genom denna organisation utarbeta de nya formerna för samhället, varvid socialiseringen- arbetarnas övertagande av produktionen och distributionen," varpå samhällets omdaning är beroende.

I SAC:s principuttalande fastslås vidare att kampen i första hand är "en ekonomisk kamp, som måste föras genom direkt aktion av arbetarnas ekonomiska organisationer mot kapitalismen för erövrandet av arbetsplatsen, samtidigt som de arbetande massorna genom dessa organisationer höjer sin ekonomiska, intellektuella och moraliska ställning genom att tillkämpa sig en allt högre levnadsstandard och frigöra sig från arbetsköparnas ekonomiska välde."

I sin principförklaring fastslår SAC dessutom att "då arbetarna endast kan nå sin verkliga och nödvändiga styrka genom att organisera sig i egenskap av producenter, så följer därav att den syndikalistiska rörelsen av såväl taktiska som principiella skäl icke deltager i den politiskt-parlamentariska verksamheten utan fullföljer kampen och sitt konstruktiva organisationsarbete oberoende av såväl de politiska partierna som trosläror och nationaliteter."

SAC och dess medlemmar är naturligtvis inte emot att "förnyande" idéer gör sig gällande inom rörelsen. SAC har städse uppmärksammat de olika förhållandena som under årens lopp gjort sig gällande som framtvingat taktiska förändringar i hållningen och kampen. Men SAC:s medlemmar menar inte att förnyande idéer skall vara detsamma som ett uppgivande av idéerna. Det är däri frågans kärna ligger.

Det kan i detta sammanhang nämnas att SAC på sin kongress 1946 beslöt att utse en speciell kommitté med uppgift att företaga "en till de nyare förhållandena anpassad omformulering av organisationens principförklaring" men som direktiv för kommittén fastslogs bland annat:

"Syndikalismens grundläggande principer om producenternas övertagande av produktionen genom egna organisationer, om statsmaktens decentralisering och slutliga upplösning, om självstyrelse och federalistisk samverkan, om ekonomisk och politisk internationalism och solidaritet, om utomparlamentarisk och direkt aktion, om antimilitarism etc. skall självfallet komma till lika klart uttryck som tidigare".

Ovanstående citat är säkerligen klargörande för SAC:s principiella inställning.

Att denna SAC:s principiella inställning väcker motstånd på många håll är inte att förundra sig över. Så är förhållandet överallt för arbetarnas revolutionära organisationer. Men skall dessa principer frångås för att därmed söka vinna större framgångar för organisationen så förlorar ju därigenom SAC sin karaktär som revolutionär syndikalistisk organisation. Och skall SAC söka likna den reformistiska fackorganisationen och antaga dess principer är det ju bäst att SAC nedlägges, ty det torde vara onödigt med två reformistiska fackorganisationer.

Nej, SAC står kvar på den revolutionära syndikalistiska linjen. Och den linjen har SAC inte funnit anledning att överge.

Vad det gäller SAC:s tillbakagång beträffande medlemsantalet så är det sant att en tillbakagång skett. Var och en som deltager aktivt i SAC:s arbete och kamp, och står i förbindelse med arbetarmasserna vet dock att tillbakagången inte berott på SAC:s principiella linje och SAC:s uppfattning i olika taktiska och aktuella problem, utan på helt andra orsaker. Det kan fastslås att massor av medlemmar inom den reformistiska fackföreningsrörelsen är fullt överens med SAC:s principer och metoder men likväl står de kvar i den reformistiska organisationen. Och varför ansluter de sig då inte till SAC? Jo, detta därför att de vet att detta i många fall betyder arbetslöshet och svält för dem. Om inte det var detta hot som hängde över dem så är vi ganska övertygade om att massor av dem skulle övergå till SAC.

SAC:s tillbakagång är förövrigt sedan två år tillbaka stoppad. Den går framåt igen. Visserligen med mycket små steg, men ändå framåt igen.

Många kamrater i andra länder har inte fullt klart för sig svårigheten för SAC och dess medlemmar att göra sig gällande. Dagligen måste hårda strider utkämpas för rätten till existens. Och det är endast denna hårda försvarskamp som gjort det möjligt för SAC att existera i hela 37 år.

Den reformistiska fackföreningsrörelsen med sina över en miljon medlemmar dominerar på de flesta arbetsplatser i landet. På en mängd av dessa arbetsplatser har reformisterna och arbetsköparna ingått så kallade monopolavtal, vilka monopolisera arbetstillfällena enbart för medlemmar tillhörande den reformistiska fackföreningsrörelsen. SAC:s medlemmar är utestängda från dessa arbetsplatser. På många platser där SAC:s medlemmar på olika sätt kommit in i arbetet blir de på nytt utkastade. Reformistiskt organiserade arbetare och arbetsköparna hjälps åt därvidlag. Den statliga arbetsdomstolen har i sina domslut vid en mängd tillfällen hjälpt till att jaga SAC:s medlemmar från arbetsplatserna. På många platser har de reformistiska arbetarna helt enkelt stulit ackordsöverskotten från SAC:s medlemmar. Och SAC:s strider brytes i många fall av reformisterna.

Man skulle med liknande exempel kunna fortsätta i det oändliga. Men det sagda kan vara nog. Detta och intet annat har varit den huvudsakligaste orsaken till att en del arbetare lämnat SAC. Inte av fri vilja utan har av svältpiskan tvingats därtill. Kom därför inte och säg att det varit SAC:s principiella linje som varit orsaken till tillbakagången. De som säger något sådant är utan kontakt med det hårda organisationsarbetet och kampen för existensen på arbetsplatserna.

SAC med sina 22.000 medlemmar kämpar dock vidare. SAC är inte ett ögonblick beredd att lägga upp eller att frångå den revolutionära syndikalismens principer.

Trots allt betyder dock SAC en hel del, även på arbetsplatserna. Under den innevarande vintern har de till SAC anslutna arbetarna genom sina organisationer haft uppgörelser om arbetspriser och andra arbetsförhållanden på hundratals platser. Detta förnämligast inom trävaruindustrin. Med klara siffror kunna vi bevisa att arbetslönerna inom de områden som behärskas av SAC:s medlemmar i många fall är högre än vad de reformistiskt organiserade arbetarna inom sina områden har uppnått.

SAC och dess medlemmar har under årens lopp utfört ett betydande agitations- och organisationsarbete. Sedan 25 år har de från Stockholm utgivit sin stora dagliga tidning; "Arbetaren". Sedan närmare ett 20-tal år även en annan daglig tidning; "Norrlandsfolket", en tidning som utkommer i Kiruna, en plats norr om polcirkeln. SAC har en stor förlagsrörelse för litteratur och stora moderna tryckerier för sin verksamhet.

Det kostar mycket pengar, men SAC:s medlemmar står stödjande bakom trots alla svårigheter under kampen för brödbiten.

SAC har även genom ekonomiska ansträngningar klart hävdat den internationella solidariteten och sedan 1921 då IAA bildades, har SAC varje år gjort sina ekonomiska skyldigheter till IAA för att denna skulle kunna klara en del av sina organisatoriska uppgifter.

Kalla gärna våra linjer stela och oböjliga, men vi kämpar för dem därför att det är den revolutionära syndikalismens linje, och därför att vi anser dem riktiga. Och när den tyske kamraten säger sig ha erfarit att det inte är mycket liv i SAC så beror det naturligtvis på oriktiga informationer. SAC:s verksamhet under sina 37 år visar klart motsatsen.

John Andersson.

x x x

PIERRE BESNARD ÄR DÖD.

(IAA) Vår internationellt kände franske kamrat, Pierre Besnard är död. Han har lämnat oss för alltid och den 24 februari följdes han till sitt sista vilorum på den bekanta kyrkogården Père Lachaise i Paris. Det mötte många franska och spanska kamrater upp vid hans grav och framförde sin sista kamratliga hyllning för ett långt och energiskt arbete för den revolutionära syndikalismens idéer.

Pierre Besnard blev mest internationellt känd i samband med de strider som fördes inom CGT under åren 1918 - 1920. CGT var ursprungligen en revolutionärt syndikalistisk organisation. Under första världskriget och åren därefter intog CGT en alltmer utpräglad reformistisk inställning vilket medförde en stark opposition från de revolutionära syndikalisterna inom CGT. Oppositionen skapade åt sig ett förbindelseorgan -Comitè Syndicaliste Revolutionnaire. I denna oppositionella verksamhet var Pierre Besnard en av de drivande krafterna.

Striderna inom CGT medförde så småningom denna organisations sprängning och på kongress i S:t Etienne under juni månad 1922 bildades en ny organisation, CGTU.

På CGTU:s kongress i St. Etienne 1922 hävdade Pierre Besnard den revolutionära syndikalismens oberoende av alla politiska partier, medan Monmousseau förde Moskvas talan. Besnard fick emellertid endast 339 röster, den kommunistiska uppfattningen stöddes av 743 delegerade. I slutet av år

1924 tillkom sedan, inspirerad av Besnard, CGTSR. Det var IAA:s franska sektion före andra världskriget. CGTSR:s principförklaring, den s.k. Charte de Lyon, bygger på Griffuelhes utkast, men är till sin utformning Besnards verk. I förklaringen heter det att CGTSR inte endast står utanför alla partier, utan t.o.m. i opposition mot dessa.

Besnard var en flitig författare och en glänsande skribent. Han framförde sina idéer framförallt i följande böcker som av CGTSR spritts, särskilt under åren före kriget:

Les Syndicats ouvriers et la révolution sociale - Arbetare-syndikaten och den sociala revolutionen,

Le monde nouveau - Den nya världen och

L'Ethique du syndicalisme - Syndikalismens etik.

I det första av dessa tre verk framställer Besnard syndikalismen såsom en revolutionär- federalistisk rörelse. Produktion och distribution, säger Besnard i sin bok, skall vara syndikatens, den offentliga administrationen kommunernas sak. Regionala Unioner och Industrifederationer intager en viktig plats i hans samhällssyn, såsom han framlägger den i sin första bok. Den behandlar slutligen även revolutionens problem.

"Den nya världen" innehåller en skiss av det syndikalistiska samhället som författaren kallar " De franska arbetarnas federativa association. Näringslivet är organiserat för konsumtionens behov.

I "Syndikalismens etik" skisserar Besnard den ekonomiska arbetarorganisationens moraliska grundbegrepp.

I en broschyr författad år 1937 tar Besnard ställning till anarkosyndikalismen. Den moderna anarkosyndikalismen, säger han däri, har fått sina teoretiska grundvalar ifrån anarkismen, sin organisationsform ifrån den revolutionära syndikalismen. Med denna uppfattning, som avviker en smula från den rent syndikalistiska, klassisk-franska, närmar han sig den spanska CNT:s idéer.

Vid sidan av denna litterära produktion som föreligger i form av böcker och broschyrer, var Besnard under mer än 20 år framförallt CGTSR:s ledande journalist. Nästan samtliga organisationens manifest, förklaringar, viktiga resolutioner och en stor mängd artiklar i CGTSR:s tidningar var hans verk. Efter andra världskriget deltog han på nytt i de syndikalistiska krafternas samlande i Frankrike. Hans spår är tydliga

i de flesta dokument som härrör ur förberedelseperioden för den nya franska CNT:s konstituerande. På denna organisations konstituerande kongress under dagarna den 7 - 9 december 1946 framträdde han i full verksamhet, och deltog även som talare i det offentliga mötet genom vilket den nya organisationen presenterades inför offentligheten.

Under de sista dagarna av sitt liv deltog han i förarbetet för IAA:s västeuropeiska konferens i Paris.

Vår energiska kamrat är ej mer. Det är en stor förlust för IAA och vår franska rörelse. Men nya kämpar kommer säkert att träda i hans ställe.

x x x

MOT DEN ARGENTINSKA 5- ÅRSPLANEN.

(IAA) Argentinas diktator Péron och hans lydiga regering har uppdragit riktlinjer för en så kallad femårsplan som de avser att genomföra i Argentina. IAA:s sektion, FORA, har emellertid för sin del upptagit en energisk kamp mot densamma och har i detalj efter detalj avslöjat 5- årsplanens sanna innebörd och verkliga gestalt. Under december månad utsände FORA ett manifest mot densamma i vilket manifest det bland annat säges:

"Det påtagliga syfte som inspirerar den är återuppbyggandet av landets näringsliv. Dess politiska, kulturella och sanitära ordning är dock endast en mask som illa döljer en i alla avseenden reaktionär anda, där det militaristiska ändamålet dominerar. Att förvandla ett land, som i så höggrad behärskas av åkerbruk och boskapsskötsel, till ett land där industrin dominerar för fullt- om nu detta initiativ krönes med framgång - där den tunga industrin (d.v.s. krigsindustrin) kommer att stå främst, att underkasta hela befolkningen, män som kvinnor, en kaserndisciplin från 12:te till 50:de levnadsåret. Den kommer att eliminera det liberala tänkesättet från universiteten och de vetenskapliga centra samt ersätta det med "rosisismen", nazi-fascismen och klerikalismen. Dessutom med en uppifrån ledd arbetarrörelse, genomträngd av en stark nationalism. Se där de grundvalar som femårsplanen för sin utveckling vilar på. Lägg därtill den orimligt höga militärbudgeten för år 1947, så får man ungefärlig idé om denna plans karaktär. En politik av detta slag måste med

ödesdiger naturnödvändighet leda oss till krig, ty historien visar med blodig vältalighet att militarismen alltid utmynnar i detta ohyggliga, som slukar folkens ädlaste och livskraftigaste element. KANORNERNA HAR ALDRIG TILLVERKATS SOM ENBART TIDSFÖRDRIV.

Vad kommer det argentinska proletariatet att vinna med detta? Absolut ingenting. Vad förlorar det genom denna plan? Allt.

Då produktionen sker i en tilltagande rytm, då alla mänskliga krafter ställas i regeringens tjänst (såsom experimenten i Ryssland, Tyskland och Italien visar) ökas arbetstiden i rak linje upp till 12 - 14 timmar per dag. Strejkrätten, som är skiljbart förenad med rätten till organisation och försvar av löne -och levnadsvillkor, försvinner automatiskt i och med obligatorisk förlikning och skiljedom".

Resten - socialvårds- och arbetar(skydds) lagstiftning, utan obligatorisk karaktär, social trygghet och avhjälpande av bostadsnöden är enbart ett fikonalöv avsett att dölja "arbetsdisciplinen", vilket, översatt till klart språk, betyder att arbeta och producera utan rast och ro.

Mörka tider väntar det arbetande folket. Alla dess friheter och landvinningar är allvarligt hotade.

"Federación Obrera Regional Argentina "(FORA), ett äkta organ för landets stridbara proletariat, de organiserade arbetarnas fria och okuvliga vilja utan några band, uppfyller i överensstämmelse med sin historiska uppgift sin ofrånkomliga plikt att varsko för den fara som hotar oss, och uppmanar alla arbetare att hålla sin frihetskänsla vaken, frihetskänslan utan vilken livet är utan värde." x x x

EN DEKLARATION AV SPANIENS ANARKOSYNDIKALISTISKA UNGDOM.

(IAA) Frihetlig Ungdoms Peninsularkommitté (Iberiska Kommitté) har i Spanien offentliggjort ett manifest där ungdomen vänder sig mot Förenta Nationernas passivitet i Spanienfrågan. Reaktionära intressen försöker ersätta den nuvarande polisregimen med ett annat system som skulle vara lika fascistiskt som dagens. Militarismen, kapitalismen och prästerskapet står bakom Franco. Politikerna vill inte begripa att problemet är den sociala rättvisans. Frihetlig Ungdom kämpar i den 19 juli anda.

Den söker förbereda massorna till direkt uppror mot francosystemet. Vi får inte ramla i fällan och acceptera en regim som håller nationalsyndikalismen vid liv. Själva roten till systemet måste förstöras. Slut-

ligen vänder sig manifestet till den emigrerade ungdomen och uppfordrar den att upplysa världens kämpande förtrupper om Spaniens läge.

x x x

ANARKISTISKA UNGDOMS-INTERNATIONALEN.

(IAA) Den provisoriska internationella kommitté som tillkommit i Frankrike för att förbereda bildandet av en Anarkistisk Ungdoms-International och som är sammansatt av spanska, franska och italienska ungdomskamrater, har i Toulouse börjat utge en"Internationell Informations-Bulletin" under titeln "Internacional Juvenil Anarquista", IJA. Densamma skall utkomma med ett nummer per månad på spanska, franska och esperanto. "Provisoriska Kommissionen för Anarkistiska Ungdoms-Internationalen" har undertecknat bulletinens ledare där kampen mot efterkrigsungdomens idélöshet och likgiltighet proklameras som en av AUI:s främsta uppgifter. Internationalen ämnar entusiasmera ungdomen för de frihetliga idéerna och framförallt även propagera för internationellt tänkande.

Bulletinen återger informationer från olika länder. Vi kan nämna meddelanden om förtrycket i Bulgarien, portugisiska ungdomens insatser för den frihetliga rörelsen, citat ur ett manifest publicerat av Frihetlig Ungdoms Iberiska Kommitté någonstans i Spanien, detaljer om förföljelserna å andra sidan Pyrenéerna, korta meddelanden om spansk Frihetlig Ungdom i England och Nordafrika samt fransk och italiensk Frihetlig Ungdom.

Några korta artiklar framhåller nödvändigheten av att intensifiera den antimilitaristiska kampanjen, att bilda frihetliga ungdomsrörelser i de latinamerikanska länder där sådana ännu inte finnes, samt en artikel om den av den s.k. Världsungdomsfederationen planerade internationella tillställningen i Prag.

Bulletinens adress är: Julio Patán, 25 Place Marengo,
Toulouse, H.G., Frankrike.

x x x

P O L E N.

(IAA) De som i dag innehar den politiska makten i Polen tillåter ej existensen av en revolutionär syndikalistisk organisation. Likväl är Polen "befriat". Men för att få möjlighet att bedriva propaganda för de frihetliga idéerna – syndikalismen, anarkismen och socialismen –

har en del syndikalister grundat ett kooperativt bokförlag.

Förlagets förstaalster är Peter Krapotkins Inbördes hjälp. Denna bok har utgivits i 10.000 ex. Upplagan har haft en strykande åtgång. För innevarande år har man planerat att utge Edvärd Aramowskis "Kooperationens ekonomiska idéer." P.Mareks (syndikalist) "Fabrikskommittéernas uppgifter." Material och dokument från Spanska revolutionen, (sammanställda av en spansk syndikalist), B. Russels "Vägen till frihet" Krapotkins "Erövringen av brödet", och "Handens och hjärnans arbetare" Sorels "Valda skrifter", L.Kominskis " En revolutionärs liv", (Bakunin), Dr. A. Bardachs "Olika uttalanden om staten", Istetas "Fackföreningsrörelsen". Härtill kommer sedan flera betydelsefulla verk, vilka är ägnade att belysa den socialistiska rörelsen och dess idéer från olika sidor. Samtliga verk har valts med tanke på att ge en bild av de syndikalistiska och anarkistiska idéerna.

Det kooperativa förlaget har också för avsikt att utge en tidskrift, som skulle bli ett organ för de syndikalistiska och frihetliga idéerna. När denna plan kan sättas i verket beror på ordnandet av ekonomi och tryckerifrågans lösning.

x x x

PARISPOLISEN FÖRBJUDER ETT MÖTE MOT DYRTIDEN.

(IAA) Till den 8 februari hade Fédération Anarchiste förberett ett möte i Paris där organisationen ämnade taga ställning till dyrtiden och utpeka de ansvariga för eländet i Frankrike. Polisen förbjöd mötet, åberopande ett dekret av år 1935, under Lavals regering. Personer som trots förbudet begav sig till samlingslokalen, kom där i delo med en stark polisbevakning, varvid flera män sårades. Två poliser överfördes till sjukhus.

x x x

NYHETER FRÅN SPANIEN.

(IAA) Vid byn Losa del Obispo i Valenciaprovinsen angrep en grupp guerrilleros civilgardet. En del av gruppens medlemmar trängde in i byn och ockuperade rådhuset där ett sammanträde pågick, medan de andra gick till attack mot polisposteringen. Sex civilgardister stupade och flera sårades, innan guerrilleros drog sig tillbaka.

I Huescaprovinsen genomsökte polisen ett elektricitetsverk efter gömställen för vapen. Två lätta kulsprutor och andra vapen beslagtogs,

och polisen häktade två män och två kvinnor medan en tredje man dödades.

I Gerona-provinsen (Katalonien) har polisen upptäckt ett stort vapenlager. I hela provinsen kontrolleras samtliga bilar på landsvägarna.

En särskild polisavdelning har i Barcelona bildats under civilgardisten Domínguez' ledning med uppgift att spåra upp och förfölja guerrillero-grupperna i de katalonska distrikten Manresa, Sallent, Figols, Berga och Guardiola. Under denna avdelnings ledning har polisen på flera platser anhållit arbetare i fabrikerna för att sedan föra dem till bergen och där avpressa dem bekännelser rörande förbindelser med motståndsgrupper. Tortyr har därvid förekommit, och det påstås att flera arbetare mördats vid dessa förhör.

På landsvägen mellan El Escorial och Madrid dödades nyss två civilgardister.

Under januari månad utbröt en hungerstrejk i Alcalá-fängelset. Fångarnas brevväxling med yttervärlden stoppades och hela fängelset späckades med vakter utrustade med kulsprutor.

Civilgardet, den gamla spanska rikspolisen, som redan under monarkin var hatad av hela befolkningen och som före Francos seger i hela landet omfattade 30.000 man, har numera utökats till 100.000 man.

Motståndsgrupperna i de baskiska provinserna har tillställt följande personer en skriftlig varning: Provinsguvernören i Vizcaya, 4 lokala polischefer som betraktas såsom huvudansvariga för aktionerna mot guerrilleros samt chefredaktören för Gaceta del Norte. I brevet heter det: " I fall att våra nyss häktade kamrater torteras, berövas sin förplägnad eller om deras hustrur och barn utsättes för repressalier, så kommer vi att se oss tvungna att svara med samma metoder. Det är inte hämnd utan rättvisa - de som beter sig såsom förbrytare kommer att straffas omedelbart."

Saragossapolisen har genomfört en storrazzia mot de illegala organisationerna. Viktiga dokument beslagtogs också. Bland de anhållna befinner sig särskilt många personer tillhörande CNT, FAI och Frihetlig Ungdom, hos vilka påträffats viktiga bevis på deras förbindelser med en kommitté i Toulouse, Frankrike.

Den 2 februari exploderade i Barcelona en bomb invid en lyxvilla, och fem minuter senare en andra bomb i samma kvarter. Stora materiella skador anställdes. I Valencia exploderade den 4 februari en bomb på fabriken

Manufactura General.

I närheten av Puertollano genomförde polisen nyss en aktion mot en motståndsgrupp som under den sista tiden varit verksam i madrid-provinsen. Vid skottlossning dödades två av gruppens medlemmar och två poliser sårades.

En motståndsgrupp har dödat borgmästaren i Vigo, Eusebio Lago, vilken varit särskilt hänsynslös vid förföljelserna mot guerrilleros i distriktet. Händelsen har väckt stor uppmärksamhet i hela Galicien.

Andalusiska motståndsmän har i Córdoba genomfört en stor kampanj med flygblad och affischer som spritts över hela staden. En hel förmiddag var polisen sysselsatt med att insamla flygblad och affischer, men den lyckades inte anhålla någon av de personer som deltagit i aktionen.

En grupp CNT-män har genomfört ett angrepp på falangistlokalen i Calle de Valencia i Barcelona mitt under ljusa dagen. En grupp män som anlänt med lastbil, ockuperade lokalen, tvingade alla anställda att med uppsträckta händer stå med ansiktet mot väggen. Därefter lastades samtliga skrivmaskiner, byråapparater och adresslistor på bilen som sedan försvann.

I Barcelona har polisen genomfört nya ingripanden mot den frihetliga ungdomen. Kamraterna Germinal Gracia, Jaime Amorós, Jiménez och många andra har häktats. Tryckeriet där den hemliga tidningen RUTA trycktes har upptäckts och personalen häktats.

Joaquín Maurín, ledare för de spanska revolutionära marxisterna (POUM) som suttit i falangistiska fängelser i över 10 år, frigavs villkorligt i fjol, men har nyss häktats på nytt. Samtidigt anhölls 50 av hans meningsfränder i Madrid.

x x x

FRANCO -AKTION MOT NORGE.

(IAA) Arbetarna i Norge har intagit en klar inställning mot Franco och hans bödelssystem i Spanien. Stora möten och protestdemonstrationer har gått av stapeln, varvid man dels krävt att landet skulle bryta de diplomatiska och kommersiella förbindelserna med Spanien och dels krävt självständiga aktioner från de fackliga organisationernas sida.

När de fackliga organisationernas centrala ledningar var ovilliga till en arbetareklassens egen aktion gick arbetarna på sina håll till

spontana aktioner. I en del norska hamnar vägrade hamnarbetare att lossa spanska varor och dessa aktioner syntes ett tag utgöra upptakten till allmän arbetaraktion mot Franco.

Fackföreningsrörelsens ledare lyckades dock efter många påtryckningar att förmå hamnarbetarna att inställa sina aktioner. Detta sedan ledningen lovat arbetarna att sända en representant till fackföreningsinternationalens central i Paris för att undersöka möjligheterna för en internationell arbetarblockad mot Franco.

I den rapport delegaten avgav vid återkomsten från Paris framhölls "att ingen facklig landsorganisation har gått till aktion mot Franco-Spanien i strid med sin egen regering". På tal om den brittiska fackföreningsrörelsen framhöll delegaten att den intager den ståndpunkten att det är arbetarregeringen som skall bestämma landets utrikespolitik och att fackföreningsrörelsen "inskränker sig till att sända hemställan till regeringen."

De norska transportarbetarna tillsammans med sina kollegor i de övriga skandinaviska länderna, sökte därefter att få internationella Transportarbetarefederationen att gå in för aktion. Men på federationens internationella kongress där frågan behandlades avböjdes emellertid varje aktion. Således avböjde de engelska ombuden mycket bestämt en sådan aktion och solidariserade sig med sin regering. Och den stora fackföreningsinternationalen är ävenledes motståndare till arbetaraktioner trots att de säger sig representera 70 milj. medlemmar.

Nyss har åter frågan om Franco-Spanien blivit aktuell i Norge. Denna gång är det Franco som hotat med aktion. Francos regering har nämligen underrättat norska regeringen om att den till följd av norrmännens ovänliga inställning mot Spanien vid flera tillfällen övervägde att förbjuda norska fartyg tillträde till spanska hamnar.

Nu blev det fart i de ledande fackliga instanserna. Det måste förhindras att Franco bröt sina kommersiella förbindelser med Norge. När arbetarna i Norge ville bryta förbindelserna med Franco gick ledningen emot det. Och när nu Franco ville bryta med Norge gick ledningen även emot den saken.

Norska fackföreningsrörelsens sekretariat beslöt i denna situa-

tion att rikta en hänvändelse till den fackliga världsfederationen med förfrågan om vilka åtgärder de till denna anslutna organisationerna är beredda att genomföra för att tillbakavisa eventuella angrepp mot viktiga norska ekonomiska intressen från Francoregimens sida.

En liknande hänvändelse riktades till Internationella Transportarbetarefederationen från ledningarna inom transport- och sjömansförbunden. Dessutom sändes ett par fackföreningsrepresentanter per flyg till London för kontakt med olika fackliga organisationer. De fick även som uppgift att fortsätta till Paris för att överlägga med ledningen för fackliga världsfederationen.

Och vad blev resultatet? Därom meddelar en av delegationens medlemmar bland annat följande:

"De brittiska fackliga organisationerna och internationella fackfederationen skiljer skarpt mellan en aktion som skulle ha till ändamål att störta Francoregimen och en aktion som avser att hjälpa Norge. Att störta Franco genom en internationell facklig aktion anser man vara omöjligt. Det är en sak som endast kan genomföras när FN anser tiden vara mogen. Den spanska exilregeringen är under nu rådande förhållanden införstådd med detta. Men en aktion som stöd för Norge är våra broderorganisationer - undantaget den franska - med på. Francos hotelser mot Norge anser de vara en hotelse mot havens frihet och en hämndeakt mot en liten demokratisk nation. Den franska sjömans- och transportorganisationen ser emellertid annorlunda på den uppkomna situationen. Frankrike har självt ingen handel med Spanien och vill icke vara med på en aktion som skall säkra Norges seglation på Spanien. Det är just denna seglation de vill förhindra."

Nå, det är klart besked. Någon aktion för att fullständigt stoppa handelsförbindelserna med Spanien anser de fackliga ledningarna omöjligt att genomföra. Mem däremot vill de vara med på aktion för handelns upprätthållande med Spanien från ett land, Norge som Franco hotar att gå till aktion emot. Franco skall således tvingas att upprätthålla handelsförbindelser med Norge. Att den franska fackföreningsrörelsen inte ville godkänna denna linje är förövrigt inte att förundra sig över. Frankrikes regering har ju brutit de ekonomiska förbindelserna med Spanien. Och när regeringen gjort det så lunkar arbetarna efter. Den franska fackföreningsrörelsens ståndpunkt är således inte dikterad av vilja till egen

proletär aktion. Regeringspolitik, ingenting annat.

Det är sannerligen på tiden att arbetarklassen internationellt rycker sig lös från sin beroende ställning under de olika ländernas regeringar. De måste intaga en självständig hållning, igångsätta egna aktioner obereende vad regeringarna anser som lämpligt eller olämpligt.

J. A- n.

——oooOooo——

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 4.

Stockholm den 3 april 1947.

ELVA f.d. MEDLEMMAR I CNT:s NATIONALKOMMITTÉ DÖMDA TILL MÅNGA ÅRS FÄNGELSESTRAFF.

(IAA) Med korta mellanrum tränger rapporter över gränsen från Franco-Spanien vilka lämnar en mängd detaljer angående kampen därstädes och den ohyggliga förföljelse frihetens kämpar i Spanien är utsatta för. Men trots allt fortsätter kampen.

För några dagar sedan meddelades från CNT att militärdomstolen i Alcala de Henares påbörjat en rättegång mot f.d. medlemmar av CNT:s nationalkommitté. Planerna var att få dem dömda till hårda straff vilket framgår av nedanstående yrkanden från åklagaresidan:

Genaro Atienza Diaz	Dödsstraff.
César Broto Villegas	"
Ramón Rufat Llop	"
Mariano Trapero Poza	"
Ramón Remacha Munez	"
Francisco Bajo Bueno	"
Julián Ortiz Mesa	"
Francisco Barranco Mayano	20 års tukthus
Antonio Pulido García	" " "
Miguel López García	" " "
Palmira Calco Gutierrez	" " "

Fullt så hårda straff blev de emellertid inte tilldömda. Det har nämligen senare meddelats att två av de anklagade dömdes till 30 års fängelse, två till 20 år och de övriga med undantag av en som blev frikänd, dömdes till straff varierande mellan 6 och 18 års fängelse. Den frikända var kvinnan Palmira Calco Gutierrez.

Trots dessa hårda fängelsestraff fortsätter naturligtvis den syndikalistiska rörelsen sin hjältemodiga kamp mot den fascistiska terrorn i Spanien. Detta framgår bland annat av en mängd meddelanden som anlän-

der från Spanien. Vi återger en del av dem.

I Madrids kommunala Laboratorium häktades nyss 16 kvinnor som anklagas för att ha insamlat pengar till fångar och skickat paket med livsmedel till fängelset i Alcalá de Henares.

För kort tid sedan anhölls många CNT- män i Madrid. Enligt uppgifter misshandlades de i Säkerhetsstyrelsens lokaler. Polisen sökte pressa av dem uppgifter rörande ett nytt hemligt plenum som CNT höll på att förbereda. Aragonien med huvudstaten Saragozza är skådeplatsen för stora förföljelser och polisaktioner just nu. 14 CNT- män häktades. CNT:s verksamhet är mycket kraftig inom distriktet.

I de baskiska provinserna tilltager den sociala oron på nytt. I staden Vergara genomfördes nyss en omfattande flygblads- och affisch-kampanj mot regimen. Polisen företog därpå en mängd husundersökningar och anhöll många personer, framförallt ungt folk. Spontana strejker utbryter även. Vid masugnarna i Vergara strejkade arbetarna i fyra dagar. Aktionen gällde arbetsvillkoren. I Eibar strejkade arbetarna vid tre större fabriker -Victor Sarasqueta, Star och Beiztegui Hermanos. Dessutom vid Unión Cerrajera i Mondragón. Delstrejker och proteströrelser av olika slag har även förekommit i Bilbao, San Sebastián och La Coruña. Dessa riktade sig mot dyrtiden. På Montjuichfästningen i Barcelona avrättades nyss Ginés Caro och Alberto Reyes, dödsdömda för "rån och angrepp mot polisen". I hela Katalonien genomfördes nya masshäktningar framförallt bland CNT:s medlemmar. Hungerstrejker har iscensatts i fängelserna i Burgos och i Ondarreta. I det förstnämnda fallet protesterade fångarna mot den dåliga maten, i andra fallet var det en solidaritetsaktion för en grupp politiska fångar som misshandlats av personalen. Oroligheter har även förekommit i fängelserna i Ondarreta, Burgos och Alcalá de Henares. Kort därpå kom det även till sammanstötningar mellan fångarna och vakterna i Granada, Barcelona, Guadalajara och Puerto de Santa María.

I Madridfängelset genomförde för en tid sedan samtliga fångar en gripande hyllning för en kamrat, som arkebuserats, genom att vid uppställningen på gården trots vakternas försök att hindra det, stanna tysta och orörliga på sina platser under en minut.

x x x

TVÅ MANIFEST SOM MANAR TILL KAMP MOT FRANCO.

(IÆA) CNT:s nationalkommittès delegat i utlandet har utsänt följande manifest:

TILL VÄRLDSOPINIONEN:

Inför en likgiltighet som kan bringa oss till förtvivlan vill vi ännu en gång ställa en vädjan till de fria människornas samveten i hela världen, för att bringa kännedom om de grymheter som alltjämt begås i Spanien av Francos och Falangens regim, vilken trots de många år som förflutit fortfarande genom terrorns medel fortsätter det grymmaste förtryck, som ingen kan fatta utan att ha upplevat det.

Confederación Nacional del Trabajo - CNT- som aldrig dagtingar med någon som försöker underkuva den spanska arbetarklassen, håller med all intensitet på att utveckla sin verksamhet för att i varje ögonblick visa sin avsky för den förhatliga Francoregimen, som alltjämt håller sig kvar, i detta Spanien som endast längtar efter sin frihet, vilken utgör en fundamental rätt för varje mänskligt samhälle.

Från sistlidne december månad har förtrycket satt i gång med all våldsamhet i alla Spaniens regioner, men särskilt i mellersta delarna av landet, samt i provinserna Andalusien, Aragonien, Katalonien, Asturien och baskerlandet. I provinsen Andalusien har företagits mer än 700 häktningar, däribland talrika kvinnor.

Ett annat ohyggligt faktum som inte kan förtigas har nyligen passerat i Avilés i Asturien, där man bland de talrika häktningar som företagits också märker en republikansk f.d. kombattant, krigsinvalid och känd under namnet Lolo, vilken på grund av skador i pannan blivit alldeles blind, varjämte han mist båda händerna och öronen samt fått hela ansiktet fruktansvärt vanställt genom brännsår. Han försörjer sig med att sälja välgörenhetsmärken till förmån för de blinda. Denne stackars man har nu anklagats och häktats för - terroristisk verksamhet.

Efter vad vi här ovan sagt tror vi inte att det är nödvändigt att tillägga några kommentarer, då förhållandet kommenterar sig självt, och vi lämnar åt läsarens sunda omdöme att avgöra om envar av oss inför händelser av detta slag, som dagligen försiggår i Spanien, kan slå sig till ro med sitt samvete.

Toulouse den 17 mars 1947
DEN SPANSKA NATIONALKOMMITTÉNS DELEGAT I UTLANDET.

Nationalkommittèn för MLE-CNT i Frankrike har utsänt nedanstående manifest:

SPANIEN UNDER TERRORN.

Terrorn viker inte från det sargade Spanien. Den blir allt värre. Franco, Falangen - sekunderad av de nazistiska agenterna, genom de påvliga legionernas förklädnad, genom de reaktionära krafterna från hela världen och av den internationella kapitalismen - avfyrar sina bredsidor.

Fängelserna och tukthusen fyllas av antifascister.

Domstolarna utdömer straff efter inkvisitorernas befallning.

I cellerna begås på ljusan dag de skändligaste illdåd. På de mörkaste och för brott lämpligaste platserna plågar och mördar bödlarna och deras legodrängar de män, som värdigt reser sig mot det mest avskyvärda tyranni.

Terrorvågen sprider sig från ena ändan av landet till den andra.

Moraliskt ansvariga för detta är de stater och regeringar vilka - för att skydda sina intressen- gör eftergifter för Franco, ansvariga är de folk som inte lämnar det spanska folket något effektivt bistånd.

I dessa dagar blir fängelserna överfyllda. Själva murarna, som ofta är känsligare än människorna, skälver inför de fasansfulla scener som försiggår i de hemliga cellernas dystra schakt.

Där har stupat män från CNT, från FAI, från FIJL samt från andra partier och organisationer.

Stormakterna, som endast uppmärksammar sina egna intressen, ger Spaniens folk den hårda läxan av sin likgiltighet inför dess lidanden och sin uppmärksamhet i det som väcker dess åtrå och aptit på herravälde.

Andra, som kallar sig spanjorer, manövrerar för att lämna reaktionens krafter orörda i Spanien, i det de söker en överenskommelse med Franco, som innebär en eftergift åt allt det ruttna slödder som stött och alltjämt stöder honom.

Spanien hyser en enda önskan: att bli fritt, att inte se sig underkastat flera ok. Detta är vad det spanska folket djupast känner. Och för denna ädla strävan, som bereder sig för en bestämd aktion, den enda som återerövrar friheten, bör ingen visa sig okänslig.

Ord är gagnlösa i kampen mot tyranner. Mot den organiserade terrorismen, mot våldet, mot en regim som saknar t.o.m. banditernas mest

elementära etik, måste sättas upp ett energiskt svar.

Francos och hans bödlars hårda slag kommer inte att förbli utan svar.

Välkommen vare aktionen, om också medels kulsprutor, - om nu kulsprutan i idealens tjänst bringar befrielse och krossar tyranniet.

Sabotage, resningsaktioner, aktiv kamp utan uppehåll, anfall mot de svaga punkter som finnes hos Franco och hans medbrottslingar.

CNT, FAI och FIJL i Spanien, MLE-CNT i Frankrike, det spanska folket i dess helhet, kommer att visa Franco och Falangen liksom också den internationella reaktionen vad viljan hos ett folk förmår, när det önskar vara fritt och kommer att bli fritt.

Toulouse den 22 mars 1947.

För MLE-CNT:s i Frankrike Nationalkommitté.
sekreteraren.

x x x

SJÖMÄNNEN I FINLAND BEREDDA TILL KAMP MOT FRANCO.

(IAA) I marsnumret av finska sjömansunionens tidning Merimies (Sjömannen) skriver unionens ordförande, Niilo Wälläri, en uppmärksammad artikel angående Spanien och den fascistiska terrorn därstädes. I artikeln säges bland annat:

"Spanien är den internationella fascismens nya stödjepunkt i Europa. Där förbereder man reaktionens nya angrepp. De Förenade Nationerna har visserligen godkänt någon slags resolution mot det fascistiska Spanien. Men pappersbeslut betyder inte mycket. Det krävs effektiv handling."

Med anledning av kontroversen mellan Norge och Franco-Spanien framhålles i artikeln att transportarbetarna bör skrida till beslutsamma åtgärder mot det fascistiska Spanien och till den finska sjömansunionens medlemmar riktas följande deklaration och uppmaning:

"Då situationen är kritisk och då man vilken stund som helst även av oss kan begära stöd i kampen mot fascismen, bör vi göra oss beredda. Om Spanien förklaras i blockad, bör vi sörja för att ingen finländsk båt transporterar någonsomhelst last till eller från Spanien. Finlands trafik på Spanien är ju under inga förhållanden stor. Men även om den är liten bör vi vara redo att stoppa den helt.

Vi bör komma ihåg att det fascistiska Spanien är ett allvarligt hot mot friheten och demokratin i hela Europa. Det innebär en fara även för alla världens sjömän."

x x x

ANARKOSYNDIKALISMENS ÅTERUPPSTÅNDELSE I CHILE.

(IAA) Från kamrater i Chile har IAA:s sekretariat mottagit följande intressanta rapport angående reorganisationsarbetet för återuppbyggandet av den anarkosyndikalistiska rörelsen därstädes:

Genom långa tider av overksamhet för den chilenska CGT:s anarkosyndikalistiska central, under vilka den endast visat livstecken med sporadiska aktioner av en del av sina anhängare, har det nyss hållits en landskonferens av organisationer och militanter från hela landet.

Då denna endast förberetts under en kort tid, kan den inte utgöra någon exponent för landets frihetliga aktiviteter. Chile är ett land, där de väldiga avstånden och arbetarnas sociala nivå återverkar kännbart i ett fall sådant som detta både i fråga om den tid som kräves och de kostnader som är förknippade med denna verksamhet.

Av denna orsak och med hänsyn till den korta tid som stått oss till förfogande för konferensens förberedande, bör denna anses som en verklig moralisk triumf.

Vid konferensen närvar ett hundratal delegater, som representerade omkring ett tjugotal orter, där anarkosyndikalistiska arbetarorganisationer eller grupper av sympatiserande hålla på att utvecklas. I egenskap av broderorganisationer närvar delegationer från CNT i Spanien, representerad av denna organisations sub-delegation i Chile, samt den lokala arbetarfederationen (Federación Obrera Local) i La Paz, huvudstaden i Bolivia.

Förhandlingarna började med två hälsningar som sändes till IAA:s sekretariat och till den spanska CNT:s militanter, vilka envist fortsätter sin kamp mot Franco-tyranniet.

Det första hälsningstelegrammet lydde: "Frihetliga militanternas landskonferens, samlad i Santoago de Chile, hälsar IAA:s sekretariat och uttrycker sin förhoppning om att mycket snart återuppbyggas såsom anarkosyndikalistisk landsorganisation, organiserad i den frihetliga familjen som arbetar i dess sköte och som i de svåraste stunder så frejdigt bibe-

hållit hoppet om bättre dagar för arbetarklassen, som exploateras och förtryckes av den kapitalistiska regimen."

Det andra, som riktade sig till den illegala CNT i Spanien, var avfattat på följande sätt: "Då denna konferens av frihetliga militanter samlas, förklarar dessa offentligt sin solidaritet med den frihetliga rörelsen i Spanien, som trots de åtta år som förflutit sedan Francos slutliga triumf, håller kampens fana högt mot det sista kvarvarande fästet för förkrigsfascismen och alltjämt upprätthåller sin förhoppning om ett bättre samhälle."

På initiativ av en delegat avgavs denna hälsning även till fångarna (d.v.s. de fängslade klasskämparna) i Argentina och som protest mot de sorgliga händelserna i Bolivia.

Dagordningen bestod av tre punkter, vilkas innehåll var följande: 1.) Undersökning av orsakerna till vår rörelses tillbakagång. 2.)Fackliga perspektiv i Chile. 3.) Förslag för vår organisations stärkande i alla riktningar.

En undersökning av punkt 1 fastställde följande orsaker till den chilenska CGT:s kollaps: "Den förvirring som förorsakats av den ryska revolutionen och av de kommunistiska partiernas verksamhet. Den besvikelse som vållades av att kampem i Spanien avvecklades. Diktaturernas segrar i grannländerna, särskilt Argentina, med brådstörtat tillbakatåg för detta lands mest karakteristiska organisation FORA under det fascismens våldsamma anlopp. Den chilenska regeringens reformistiska politik, vars sociala lagstiftning har till syfte att slå ihjäl varje oavhängig organisation.

Punkt n:r 2 inskränker sig till att påpeka förfallet av allt som fordom utgjorde den anarkosyndikalistiska rörelsen, vållat av olika orsaker varav de flesta är kända för alla, liksom också nödvändigheten av en energisk reaktion däremot erkännes av alla.

I punkt n:r 3 nämnes en rad energiska åtgärder, vilka skall kulminera i hållandet av en kongress den 18, 19 och 20 nästkommande september. För att behandla konferensens konstruktiva sida håller vi oss till det som vi ansett vara mest intressant:

"Summan av alla beslut på konferensen begränsas till den inbjudan för en kongress i september månad, som vi förut omnämnt. Under ti-

den bemödar sig alla närvarande och representerade militanter om att varmt mottaga de initiativ som tagits av konferensen. Alla beslut fattades öppet och utan tvetydighet, och i enlighet med den av IAA representerade anarkosyndikalismens traditionella principer och taktik.

Under tiden tillsätter konferensen ett provisoriskt nationalråd med uppdrag att omgruppera de aktiva kämparna och förbereda förutnämnda kongress.

I syfte att underlätta arbetet och göra det mer effektivt, tillsattes "zondelegationer" med säte i Valparaiso, Santiago, Talca, Concepción, Osorna, Temico, La Serena, Antofagasta och Iquique.

Man kommer omedelbart att taga itu med avskaffandet av skråtendenserna inom dessa traditionellt frihetliga organisationer, som av diverse orsaker undan för undan förvandlats till organismer utan stadga eller mål, underkastade omständigheternas spel och den grövsta egoism, vilket i många fall lett till en kränkning av principdeklarationen.

Konferensen uttalade nödvändigheten av att åter börja praktisera solidaritet mellan de frihetliga organisationerna och deras militanter, både i nationell och internationell skala.

För att ge större eftertryck åt uppgifterna för reorganisation och om förberedandet av kongressen beslöt konferensen:

a) att utgiva en bulletin för inre orientering, b) att företaga en propagandaturné genom hela landet, c) att utnyttja de frihetliga organisationernas fackorgan genom att i deras spalter referera konferensens beslut samt de idéer och principer som är väsentliga för dem, d) en systematisk spridning av den frihetliga pressen, vilken kommer att åtaga sig att utlägga och dryfta denna konferens' beslut.

Konferensen tillsatte en kommission för bearbetning av följande ärenden: Principdeklaration, organisatorisk struktur, medel och taktik, kulturella ämnen.

Konferensens beslut kommer att sändas ut till hela organisationen minst tre månader före kongressen, för att de skall kunna tjäna som bas för diskussionen åt alla organisationer och militanter i landet.

Arbetet på kongressens förberedande kommer att taga sin början i juli månad, med uppmaning åt fackföreningarna att föreslå ämnen för behandling på dagordning, på så sätt att de ge uttryck för hela organisa-

tionens önskningar, bekymmer och strävanden."

Likaledes beslöts om att för nästa kongress framlägga förslag om anskaffandet av en egen lokal, att grunda bibliotek och konstcirklar, att förbereda åtgärder för att möta polisattacker och statskupper, att sätta upp en daglig tidning och att starta ett förlag.

Konferensen ägde rum i rätta ögonblicket, ty sedan den reformistiska landsorganisationen i Chile splittrats av kommunister och socialister, av vilka de förstnämnda deltager i regeringen, finns en tendens hos proletariatet att intaga en kritisk hållning, som gynnar återupprättandet av CGT.

Under tiden bemödar sig alla celler och militanter att omorganisera de splittrade aktiva kadrerna och förbereda den förestående kongressen."

x x x

KAMPEN OCH TERRORN I BULGARIEN.

(IAA) Trots de väldiga svårigheter som reses mot den anarkosyndikalistiska rörelsen i Bulgarien så arbetar densamma dock vidare. Dess tidningar är undertryckta, dess litteratur är förbjuden i stor utsträckning, rätten att organisera sig är begränsad, de offentliga manifestationerna förhindras men likväl pågår arbetet på sätt som förhållandena medgiver.

IAA:s sektion därstädes, Bulgariska Arbets- konfederationen, utsänder bland annat en duplicerad bulletin, Klassovja Borba - Klasskampen - som även kommer IAA:s sekretariat tillhanda. Ur densamma kan en del detaljer återgivas.

I ett av bulletinens senaste nummer återgives den syndikalistiska organisationens stadgar. I ingressens tre första punkter säges:

1. Konfederationen vill förena alla kroppsarbetare och intellektuella i en enhetlig organisation där fabrikernas proletariat, lantarbetarna samt småbönderna kunna samarbeta med de intellektuella som utsuges av kapitalisterna.
2. Konfederationens mål är att organisera alla dessa arbetare och intellektuella, att höja deras materiella och kulturella nivå, att fördjupa deras klass- och revolutionära medvetande, att uppfostra dem till solidaritet, själv-

ständighet, initiativtagande samt till frihet, broderskap och jämlikhet.

3. Konfederationens medel är: a) Den tryckta propagandan, utgivande av bulletiner, tidskrifter och broschyrer. b) Kursverksamhet, upplysning genom muntlig agitation, bojkott, strejker och generalstrejk. c) Organiserad ömsesidig hjälp i fall av arbetslöshet, sjukdomar etc.

I ett annat nummer av bulletinen - februari 1947 - manas kamraterna till sammanhållning och energiskt organisationsarbete. I maningen säges bland annat:

"Många av våra kamrater står ännu osäkra och avvaktande. De menar som så: 'Reaktionen är stark. Regeringens terrormetoder gör allt organiserat arbete allt för besvärligt.' Denna uppfattning är skadlig. Visserligen är kommunistpartiets och folkdemokraternas terror oerhört hård. Var vi än framträder förföljes vi. Men detta är ingen ursäkt för de passiva. Man måste arbeta och kämpa mot reaktionen vart den än sticker upp huvudet. Vi måste bekämpa i ord, skrift och handling den falska demokrati och den lögnaktiga socialism som man vill påtvinga oss.

Vi måste taga exempel, vi måste lära av våra spanska kamrater. Sedan 1939 finns ingen frihet, ingen möjlighet till öppen agitation i Spanien. Men CNT lever och arbetar för fullt.

Sätt igång med arbetet, kamrater !

Försvara överallt din organisation!

Leve IAA !

Leve den sociala revolutionen !"

I ett av de senaste numren lämnas en del detaljer om terrorn i Bulgarien under den senaste tiden. Bulletinen skriver därom:

Terrorn i Bulgarien rasar för fullt och syndikalister samt anarkister kastas i fängelse och underkastas förhörsmetoder som trotsar alla "demokratiska" föreskrifter. De som vågar kritisera de ensidiga och diktatursbetonade fackliga kommittèerna vilka fungerat allt sedan den 9 september 1944 vid alla företag, kallas helt enkelt "fascister" och förrädare. Följden är att många medlemmar vid första kontrovers med de allsmäktiga "folkdemokraterna" respektive kommunisterna, häktas av statspolisen.

Kommunisten Bojadsjijev skrev nyss en artikel i "Trud" där han belyste skillnaden mellan den gamla och den nya tiden. Han framhöll att strejker var ett mäktigt vapen i proletariatets hand förut, men "vad skall man med strejker då det är folket i Bulgarien som äger landet?" Denna typiskt bolsjevikiska uppfattning framkallade harm och öppna protester från arbetarna. De anser att de utsugas lika obarmhärtigt nu som förr.

Nu skyller man på att landets återuppbyggnad och att den nya sociala strukturen kräver lägre löner och högre levnadskostnader. Den som nu manar till strejk, betraktas som förrädare. Typiskt moskovitiskt tänkesätt. Bulgariska Arbets-Konfederationen manar dock sina medlemmar att inte ge upp och upplysa massorna om det bedrägliga i detta resonemang. Ett utsänt upprop till massorna slutar med orden: Leve strejken !

x x x

A R G E N T I N A.

(IAA) Den anarkistiska ungdomsfederationen i Argentina har i sin tidning "De Pie." offentliggjort ett manifest där den protesterar mot den argentinska regeringens universitetspolitik som går ut på att suspendera alla liberala lärare och professorer. Professorerna får inte befatta sig med andra angelägenheter än sitt fack. Detta betyder att de inte får tänka, Kommenterar tidningen. Enligt den nya reformen tillsättes universitetens rektorer av regeringen. De förvandlas således till enkla statliga ämbetsmän. Det finns inte heller längre någon fri studentrepresentation i Argentina. Även för universitetets förvaltning utnämner numera rektorn helt auktoritärt ett professorråd. Politiska yttranden och manifestationer är förbjudna, men demonstrationer för peronismen räknas inte hit. Universiteten måste motsätta sig den nya kursen tillsammans med arbetarrörelsens sunda och aktiva grupper, slutar tidningen.

x x

Tidningen La Obra i Buenos Aires meddelar att den stora strejk som den fristående argentinska Varvsarbetarfederationen - som dock står FORA mycket nära - inledde den 28 september i fjol, slutade efter 110 strejkdagar med en seger för arbetarna. Denna konflikt som omfattade 7.000 arbetare i ungefär 30 verkstäder, medförde att arbetsköparna i motsats till sina tidigare avsikter fick erkänna organisationen, samt utbetala en löneökning på 15 % till timmermännen. Federationen kommer även

i framtiden att betraktas som arbetarnas legitima representation, och vid sidan av densamma den också fristående organisationen för de anställda på varven. Arbetsministeriets försök att eliminera dessa två organisationer torde således ha misslyckats.

x x x

ETT FRIHETLIGT UNGDOMSMÖTE I NORDAFRIKA.

(IAA) Den nordafrikanska CNT- tidningen Solidaridad Obrera redogjorde nyss för ett stort frihetligt ungdomsmöte i Orán, där Frihetlig Ungdoms anhängare bland de spanska emigranterna i Nordafrika framträtt, för att inför offentligheten propagera sina ideal samt tala om sin ställning till Spanienproblemet.

Mötet ägde rum i en stor sal som var utsmyckad med svartröda fanor, Durrutis och Ascasos porträtt och antifascistiska affischer. Mötets första talare, León Campoamor, talade om ungdomens uppgifter och sammanfattade sin appell till de unga så här: "Ungdomen, hela ungdomen måste söka sin enhet i den dagliga kampen på gatan, i stället för pennan geväret i handen, med våra hjältars blod som bläck och vårt älskade lands jord som papper att skriva på." "

Conrado Lizcano hänvisade till anarkismens klassiska tankegods hos Proudhon, Bakunin, Lorenzo och Savlochea, som vi inte betraktar såsom några intressanta antikviteter utan försöker använda i verkligheten. Den 19 juli 1946 var ett storslaget försök i denna riktning. Frihetlig Ungdoms ställning till kampen mot Franco kommer till uttryck i kravet på direkt upprorsaktion mot diktatorn och hans regim. Talaren framhöll också att den Frihetliga Spanska Rörelsen inlemmar sin aktion i IAA:s internationella verksamhet.

Adela Moreno talade för de unga kvinnornas sak och Muñoz Congost befattade sig bl.a. med Fackliga världsfederationens och Demokratiska Världsungdomens skenfäktningar och patriotiska paradupptåg. Vår uppgift, förklarade han, är en helt annan. Vi anstränger oss för att skapa och fostra en generation fritt, humant och socialt tänkande människor, som en gång för alla gör slut på det kapitalistiska samhällets eländiga paroll - människans utsugning genom människan.

x x x

I T A L I E N.

(IAA) I Gioventu Anarchica (Anarkistisk Ungdom) meddelar

C.Doglio och Ugo Fedelli att det stora förlaget LIstituto Editoriale Italiano i Milano som redan utgivit flera verk av Marx och Kaminskis på franska skrivna Bakuninbiografi, numera tänker komma med en serie frihetlig litteratur vars urval ombesörjes av de två ovannämnda kamraterna på FAI:s uppdrag.

Bland de band som är planerade nämner vi:

Armando Borghi, Errico Malatesta under 60 års anarkistisk kamp,

Mikael Bakunin, Frihet och revolution,

Dando Dandi, Gangsterismen i de amerikanska arbetarorganisationerna,

V. Arjinow, Maknovrörelsen,

Pier Carlo Masini, Errico Malatesta och den anarkistiska Internationalen mellan 1871 - 91,

Carlo Doglio och Ugo Fedelli, Den internationella anarkistiska rörelsens historia mellan 1900 och i dag, i två band, ett nytt arbete,

Anselmo Lorenzo, Det kämpande proletariatet,

William Godwin, Urval,

Luigi Fabbri, Errico Malatestas idéer,

D. A. de Santillán, Flores Magón och revolutionen i Mexico,

samt J. Guzman, Madrid svart och rött.

Kontrakten mellan förlaget och FAI stipulerar att FAI säljer halva upplagan av varje bok, medan förlaget släpper ut andra hälften på den fria marknaden.

x x x

IWW MANAR TILL DIREKT AKTION MOT FRANCO.

(IAA) IWW:s Allmänna Exekutivråd har genom sin ordförande, Joseph Wagner, i sin press avgivit följande deklaration och uppmaning:

"Alltsedan Franco började med sitt försök att påtvinga de spanska arbetarna sin diktatur, har IWW motsatt sig francoregimen. Denna regim har numera även stämplats som fascistisk av FN. Enligt de nyare informationerna svälter de spanska arbetarna därför att Franco exporterar landets livsmedel för att skaffa sig de deviser han behöver för att upprätthålla sin diktatur. Därför kräver vi att alla arbetare individuellt

avstår ifrån att köpa livsmedel av spansk härkomst, och att de därutöver går in för en allmän arbetarpolitik som avböjer varje befattning med sådana livsmedel. En sådan hållning skulle inte endast vara en åtgärd som lindrar de spanska arbetarnas svält utan även försvaga Francos tyranni.

---oooo0ooo---